

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia ..... 2012 r.

**w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania
paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów²⁾**

Na podstawie art. 146 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

---

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia dokonują w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz. Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);
- 2) dyrektywy Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów mających na celu ograniczenie i ostateczną eliminację zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. WE L 409 z 31.12.1992, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 170);
- 3) dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz. Urz. WE L 85 z 29.03.1999, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 118);
- 4) dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 91, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 353);
- 5) dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 299);
- 6) dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE (Dz. Urz. UE L 143 z 30.04.2004, str. 87, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 376);
- 7) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/112/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniającej dyrektywy Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywy 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu dostosowania ich do rozporządzenia nr (WE) 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz. Urz. UE L 345 z 23.12.2008, str. 68);
- 8) dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17);

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657, z 2011 r. Nr 32, poz. 159, Nr 63, poz. 322, Nr 94, poz. 551, Nr 99, poz. 569, Nr 122, poz. 695, Nr 129, poz. 734, Nr 152, poz. 897, Nr 178, poz. 1060 i Nr 224,

Rozdział 1
Przepisy ogólne

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje instalacji, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;
- 2) rodzaje źródeł spalania paliw, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;
- 3) standardy emisyjne dla:
  - a) instalacji oraz źródeł, o których mowa w pkt 1 i 2, zróżnicowane w zależności od rodzaju i skali działalności, procesu technologicznego lub operacji technicznej oraz terminu wydania pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu oddania do użytkowania, terminu zakończenia użytkowania lub dalszego łącznego czasu użytkowania źródła lub instalacji,
  - b) urządzeń spalania lub współspalania odpadów, zróżnicowane w zależności od skali działalności lub roku produkcji;
- 4) warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane;
- 5) sposób sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych;
- 6) stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów emisyjnych lub warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane,
- 7) warunki odstępstw, granice odstępstw, obowiązujące w okresach odstępstw szczególne wymagania w zakresie standardów emisyjnych lub warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane lub warunki zastosowania planu obniżenia emisji;
- 8) sposoby postępowania w razie:
  - a) zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych dotyczących eksploatacji instalacji, źródła spalania paliw lub eksploatacji urządzenia spalania lub współspalania odpadów,
  - b) zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
- 9) rodzaje zakłóceń, gdy wymagane jest wstrzymanie użytkowania instalacji lub wstrzymanie użytkowania urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 10) środki zaradcze, jakie powinien podjąć prowadzący instalację, prowadzący źródło spalania paliw lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 11) wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów o określonych właściwościach, cechach lub parametrach oraz stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji;
- 12) przypadki, w których prowadzący instalacje, prowadzący źródło spalania paliw lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia zintegrowanego albo organowi właściwemu do

wydania pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:

- a) informacje o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz odstępstwach od standardów emisyjnych, czasie pracy w danym roku, zakłóceniach w procesach technologicznych i operacjach technicznych dotyczących eksploatacji instalacji, źródła spalania paliw lub urządzenia spalania lub współspalania odpadów, zakłóceniach w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję,
- b) inne informacje lub dane dotyczące warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji

13) termin, w jakim informacje lub dane, o których mowa w pkt 12, powinny zostać przekazane i ich wymaganą formę.

§2

1. Standardy emisyjne określa się dla:

- 1) źródeł spalania paliw;
- 2) instalacji spalania lub współspalania odpadów;
- 3) instalacji do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest;
- 4) instalacji do produkcji dwutlenku tytanu;
- 5) instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne;
- 6) urządzeń spalania lub współspalania odpadów.

§ 3.

Ilekoć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) biomase – rozumie się przez to produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii lub następujące rodzaje odpadów:
  - a) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa,
  - b) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane,
  - c) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane,
  - d) odpady korka,
  - e) odpady drewna, z wyjątkiem odpadów drewna mogących zawierać chlorowcopochodne związków organicznych lub metale ciężkie jako wynik obróbki środkami do konserwacji lub powlekania drewna, w skład których wchodzi w szczególności odpady drewna pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;
- 2) gazach odlotowych – rozumie się przez to gazy wprowadzane do powietrza z komina lub z urządzeń ograniczających emisję do powietrza;
- 3) kominie - rozumie się przez to strukturę zawierającą jeden lub więcej przewodów służących do odprowadzania gazów odlotowych do powietrza, która może obejmować

różne rodzaje konstrukcji, w tym: rury, kolumny, kraty konstrukcyjne, kratownice lub inne konstrukcje zawierające kilka przewodów kominowych;

- 4) lokalnym paliwie stałym - rozumie się przez to naturalnie występujące paliwo stałe wydobywane lokalnie i spalane w źródle specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliwa;
- 5) mocy cieplnej źródła – rozumie się przez to ilość energii wprowadzanej w paliwie do źródła w jednostce czasu;
- 6) nominalnej mocy cieplnej źródła – rozumie się przez to ilość energii wprowadzanej w paliwie do źródła w jednostce czasu przy jego nominalnym obciążeniu;
- 7) odpadach – rozumie się przez to odpady w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm. ⁴⁾)
- 8) organie właściwym do wydania pozwolenia na emisję – rozumie się przez to organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
- 9) paliwie – rozumie się przez to dowolną palną substancję stałą, ciekłą lub gazową;
- 10) pozwoleniu – rozumie się przez to:
  - pozwolenie na budowę – w przypadku źródeł spalania paliw,
  - pozwolenie na użytkowanie, albo gdy takie pozwolenie nie było wymagane, pozwolenie na budowę - w przypadku pozostałych instalacji;
- 10) pozwoleniu na emisję – rozumie się przez to pozwolenie zintegrowane lub pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wydawane na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 11) rozruchu instalacji i wyłączeniu instalacji – rozumie się przez to działania prowadzone w trybie przewidzianym w tej części instrukcji obsługi instalacji, która określa w szczególności warunki oraz odpowiednio czas rozruchu i wyłączenia instalacji;
- 12) ustawie - rozumie się przez to ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

§ 4.

1. Strumień objętości gazów odlotowych wyraża się w metrach sześciennych gazów odlotowych na godzinę, odniesionych do warunków umownych temperatury 273 K, ciśnienia 101,3 kPa, a w przypadku procesu spalania paliw oraz spalania lub współspalania odpadów, także do gazu suchego (zawartość pary wodnej nie większa niż 5 g/kg gazów odlotowych), oznaczanych jako m^3_u/h .
2. Stężenie substancji w gazach odlotowych wyraża się w miligramach substancji na metr sześcienny gazów odlotowych odniesiony do warunków umownych, oznaczanych jako mg/m^3_u . Stężenie substancji w gazach odlotowych z procesu spalania paliw oraz spalania lub współspalania odpadów sprowadza się do standardowej zawartości tlenu w gazach odlotowych, obliczając je według wzoru:

---

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 28, poz. 145, Nr 106, poz. 622, Nr 138, poz. 809, Nr 117, poz. 678, Nr 152, poz. 897 i Nr 171, poz. 1016 .

$$E_1 = \frac{21 - O_1}{21 - O_2} \times E_2$$

gdzie:

E_1 – oznacza stężenie substancji w gazach odlotowych przy standardowej zawartości tlenu w gazach odlotowych,

E_2 – oznacza stężenie substancji w gazach odlotowych (zmierzone albo obliczone),

O_1 – oznacza standardową zawartość tlenu w gazach odlotowych, wyrażoną w procentach,

O_2 – oznacza zawartość tlenu w gazach odlotowych, wyrażoną w procentach (zmierzona albo obliczona).

3. Zawartość tlenu w gazach odlotowych, do której odnosi się wielkość emisji substancji w przypadku jednoczesnego spalania różnych paliw, ustala się jako średnią ważoną obliczoną ze standardowych zawartości tlenu odpowiadających poszczególnym paliwom, przy czym wagami są te wielkości, które stanowią wagi przy obliczaniu średnich ważonych wielkości emisji substancji.

Rozdział 2

Źródła spalania paliw

§ 5.

Ilekroć w niniejszym rozdziale rozporządzenia jest mowa o:

- 1) ciepłe użytkowym dostarczonym do publicznej sieci ciepłowniczej – rozumie się przez to całkowitą ilość ciepła netto wyprodukowanego w źródle, która przekazywana jest poza teren zakładu, w którym zlokalizowane jest źródło, z wyjątkiem ciepła, które dostarczane jest do innych zakładów mających bezpośrednie połączenie ze źródłem;
- 2) czasie użytkowania - rozumie się przez to wyrażony w godzinach czas, w którym pracuje źródło lub część źródła, odprowadzając substancje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia; małym systemie wydzielonym - rozumie się przez to każdy system, który w 1996 r. osiągnął zużycie energii elektrycznej mniejsze niż 3 000 GWh, w którym mniej niż 5 % rocznego zużycia jest uzyskiwane poprzez połączenie z innymi systemami;
- 3) paliwie dominującym - rozumie się przez to paliwo spalane w źródle wielopaliwowym, w którym spalane są pozostałości po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym prowadzony jest ten proces i które posiada najwyższy standard emisyjny lub, w przypadku kilku paliw mających ten sam standard, paliwo, w którym dostarczana jest największa część mocy do źródła wielopaliwowego;
- 4) przejściowym planie krajowym – rozumie się przez to przejściowy plan krajowy, o którym mowa w art. 146a ust. 1 ustawy, opracowany zgodnie z Decyzją Wykonawczą Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającą przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych;

- 5) rozruchu źródła i wyłączeniu źródła – rozumie się przez okresy pracy źródła spalania paliw ustalone zgodnie z Decyzją Wykonawczą Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącą określenia okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (notyfikowaną jako dokument nr C(2012)2948);
- 6) silniku Diesla - rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;
- 7) silniku gazowym - rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy lub, w przypadku silników dwupaliwowych, zapłon samoczynny do spalania paliwa;
- 8) stopniu odsiarczania - rozumie się przez to wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła w określonym czasie a masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła w tym czasie;
- 9) turbinie gazowej - rozumie się przez to wirujące urządzenie przetwarzające ciepło w energię mechaniczną (pracę), w skład którego wchodzi w szczególności:
  - a) komora spalania, w której następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania sprężonego czynnika roboczego
  - b) turbina, w której rozpręża się podgrzany czynnik, oddając energię wirnikowi;
  - c) sprężarka.

§ 6.

1. Standardy emisyjne określa się dla źródeł spalania paliw, zwanych dalej „źródłami”, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 0,5 MW, innych niż:
  - 1) źródła, w których produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub każdej innej obróbki przedmiotów lub materiałów w procesach wytwórczych;
  - 2) źródła przeznaczone do oczyszczania gazów odlotowych przez spalanie, które nie są eksploatowane jako niezależne źródła spalania paliw;
  - 3) źródła do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;
  - 4) źródła do konwersji siarkowodoru w siarkę;
  - 5) reaktory używane w przemyśle chemicznym;
  - 6) źródła do opalania baterii koksowniczych;
  - 7) nagrzewnice Cowpera;
  - 8) źródła stosowane do napędu pojazdu, statku lub statku powietrznego;
  - 9) turbiny gazowe i silniki gazowe usytuowane na platformach morskich,
  - 10) silniki Diesla,
  - 11) kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji masy celulozowej,
  - 12) źródła, w których spalane lub współspalane są odpady stałe inne niż biomasa lub odpady ciekłe.

2. W przypadku gdy gazy odlotowe z dwóch lub większej liczby źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 15 MW:
  - 1) odprowadzane są do powietrza przez wspólny komin,
  - 2) suma ich nominalnych mocy cieplnych jest nie mniejsza niż 50 MW
- to źródła te uważa się za jedno źródło, którego nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych źródeł.
3. W przypadku gdy dwa lub więcej źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 15 MW, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono po tym dniu i dla których suma ich nominalnych mocy cieplnych jest nie mniejsza niż 50 MW, zainstalowane zostały w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję, odprowadzane przez wspólny komin, to źródła te uważa się za jedno źródło, którego nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych źródeł.
4. Przy stosowaniu zasady łączenia, o której mowa w ust. 3, uwzględnia się w szczególności to, czy odprowadzanie gazów odlotowych odrębnymi kominami przez prowadzącego źródła nie wynika z zamiaru uniknięcia zastosowania do źródeł ostrzejszych standardów emisyjnych.
5. Jeżeli prowadzący źródła nie zgadza się z oceną organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję w zakresie zastosowania do źródeł zasady łączenia źródeł, o której mowa w ust. 3, może przedstawić organowi opinię Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 21a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.).
6. Standardy emisyjne z każdej części źródła, do którego stosuje się zasady łączenia, o których mowa w ust. 2 i 3, stanowią mające zastosowanie do danej części źródła standardy, o których mowa w § 7, odpowiadające całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.

§ 7.

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki, tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, zwanych dalej w niniejszym rozporządzeniu „tlenkami azotu”, tlenku węgla lub pyłu, zwane dalej w niniejszym rozdziale „standardami emisyjnymi”, dla źródeł, dla których pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., zwanych dalej „źródłami istniejącymi”, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8 – 13.
2. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, o których mowa w ust. 1, dla których pierwsze pozwolenie lub odpowiednik pozwolenia wydano przed dniem 1 lipca 1987 r., o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a także dla źródeł o większej nominalnej mocy cieplnej do dnia 31 grudnia 2015 r. lub do terminu określonego w pkt IV załącznika nr 2 do rozporządzenia, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8 i 9 ust. 3; zasad łączenia źródeł, o których mowa w § 6 ust. 2 i 3 nie stosuje się.
3. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, o których mowa w ust. 1, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., jeżeli wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., a źródła zostały oddane do użytkowania nie

później niż w dniu 27 listopada 2003 r., o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 31 grudnia 2015 r. także dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8 i 9 ust. 3; zasad łączenia źródeł, o których mowa w § 6 ust. 2 i 3 nie stosuje się.

4. Standardy emisyjne:

- 1) dla źródeł istniejących, o których mowa w ust. 1, dla których wniosek o wydanie pozwolenia złożono po dniu 26 listopada 2002 r., lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.;
- 2) dla turbin gazowych, będących źródłami istniejącymi, o których mowa w ust. 1, dla których pozwolenie wydano po dniu 30 czerwca 2002 r., lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.;
- 3) dla źródeł istniejących, o których mowa w ust. 1, istotnie zmienionych po dniu 27 listopada 2003 r. w sposób, o którym mowa w art. 3 pkt 7 ustawy,

o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 31 grudnia 2015 r. także ze źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8 i 9 ust. 3; zasad łączenia źródeł, o których mowa w § 6 ust. 2 i 3 nie stosuje się do źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW.

5. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, o których mowa w ust. 1, które oddano do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r., dla których prowadzący takie źródła zobowiązał się w pisemnej deklaracji, złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia emisyjnego do dnia 30 czerwca 2004 r., że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., a czas jego użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin, określa dla tego okresu załącznik nr 5 do rozporządzenia.

6. Standardy emisyjne dla źródeł:

1) dla których pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.;

2) ze źródeł, o których mowa w ust. 5, eksploatowanych po dniu 31 grudnia 2015,

zwanych dalej „źródłami nowymi”, określa załącznik nr 6 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8.

§ 8.

1. Standardy emisyjne dla źródeł wielopaliwowych, w których są spalane w tym samym czasie dwa lub więcej rodzajów paliwa, a gazy odlotowe ze spalania tych paliw odprowadzane są do powietrza przez ten sam komin lub przewód kominowy, stanowi średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7, odpowiadających nominalnej mocy cieplnej źródeł i poszczególnym paliwom, z uwzględnieniem zasad łączenia, o których mowa w § 6 ust. 2 lub 3, ważona względem mocy cieplnej ze spalania tych paliw.
2. Standardy emisyjne dla źródeł wielopaliwowych, w których są spalane na przemian dwa lub więcej rodzajów paliwa, stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej źródeł i spalanemu rodzajowi paliwa, z uwzględnieniem zasad łączenia, o których mowa w § 6 ust. 2 lub 3. Przepis stosuje się także do źródeł, w przypadku których w różnych częściach źródeł spalane są w tym samym czasie różne rodzaje paliw, a gazy odlotowe ze spalania poszczególnych paliw odprowadzane są do powietrza odrębnymi kominami lub przewodami kominowymi.

3. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących wielopaliwowych, w których są spalane lub współspalane razem z innymi paliwami pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces:
  - 1) jeżeli moc cieplna ze spalania paliwa dominującego wynosi co najmniej 50 % mocy cieplnej ze spalania wszystkich paliw – stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 1 - 5, odpowiadające temu paliwu;
  - 2) jeżeli moc cieplna ze spalania paliwa dominującego wynosi mniej niż 50 % mocy cieplnej ze spalania wszystkich paliw, ustala się w następujący sposób:
    - a) od dwukrotnej najwyższej wartości standardu emisyjnego, o którym mowa w § 7 ust. 1 - 5, ze spalania jednego z tych paliw odejmuje się wartość najniższą, następnie różnicę tę mnoży się przez moc cieplną ze spalania paliwa z najwyższym standardem emisyjnym, a jeżeli są spalane dwa paliwa z najwyższym standardem emisyjnym, różnicę tę mnoży się przez wyższą moc cieplną ze spalania tych dwóch paliw;
    - b) standard emisyjny, o którym mowa w § 7 ust. 1 - 5, ze spalania paliw, poza paliwem z najwyższym standardem emisyjnym ze źródła, mnoży się przez moc cieplną z ich spalania;
    - c) sumę wartości ustalonych w sposób, o którym mowa w lit. a) i b), dzieli się przez moc cieplną ze spalania wszystkich paliw.
4. W przypadku źródeł istniejących wielopaliwowych, z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych, zamiast standardów emisyjnych określonych zgodnie z ust. 1 lub ust. 3 mogą być stosowane następujące standardy emisyjne dwutlenku siarki:
  - 1) 1000 mg/m³_u, uśrednione dla wszystkich źródeł wielopaliwowych, w których razem z innymi paliwami są spalane pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces – w odniesieniu do źródeł, dla których pozwolenie zostało wydane przed dniem 27 listopada 2002 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 27 listopada 2003 r.;
  - 2) 600 mg/m³_u, uśrednione dla wszystkich źródeł wielopaliwowych, w których razem z innymi paliwami są spalane pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces - w odniesieniu do źródeł innych niż określone w pkt 1.

§ 9.

1. W przypadku rozbudowy źródła, która dotyczy źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW lub źródła, które po rozbudowie osiągnie nominalną moc cieplną nie mniejszą niż 50 MW, standardy emisyjne z rozbudowanej części źródła stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 6, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej źródła po rozbudowie, z zastrzeżeniem ust. 3.
2. W przypadku źródeł istotnie zmienionych w sposób, o którym mowa w art. 3 pkt 7 ustawy, jeśli zmiana dotyczy źródła lub części źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, standardy emisyjne ze zmienionej części źródła stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 6, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej źródła po zmianie, z zastrzeżeniem § 7 ust. 4 pkt 3.
3. Do dnia 31 grudnia 2015 r. standardy emisyjne dla źródła powstałego w wyniku rozbudowy źródła istniejącego, o którym mowa w ust. 1, o nominalną moc cieplną nie mniejszą niż 50 MW, stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 2 - 4,

odpowiadające nominalnej mocy cieplnej tego źródła po rozbudowie, z wyłączeniem źródeł wielopaliwowych, o których mowa w § 8 ust. 3-4.

§ 10.

1. Dopuszcza się czasowe odstępstwo od standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub stopni odsiarczania, o których mowa w § 16 ust. 13, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, które w dniu 6 stycznia 2011 r. stanowiły część małego systemu wydzielonego.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w okresie stosowania odstępstwa stosuje się standardy emisyjne lub stopnie odsiarczania mające zastosowanie do źródeł w dniu 31 grudnia 2015 r., z uwzględnieniem zasad łączenia źródeł, określonych w § 6 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem ust. 3 i § 14.
3. Standardy emisyjne tlenków azotu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, opalanych paliwem stałym, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 1 lipca 1987 r., w okresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1.
4. Warunkiem zastosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1 jest złożenie przez prowadzącego źródła do organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję, w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., dokumentów potwierdzających, że w dniu 6 stycznia 2011 r. źródła stanowiły część małego systemu wydzielonego.

§ 11.

1. Dopuszcza się czasowe odstępstwo od standardów emisyjnych, o których mowa § 7 ust. 1 lub stopni odsiarczania, o których mowa w § 16 ust. 13, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r., dla źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, w przypadku którego jednocześnie spełnione są następujące warunki:
  - 1) pozwolenie dla źródła wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródło zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.,
  - 2) prowadzący źródło zobowiązał się w pisemnej deklaracji, złożonej do dnia 1 stycznia 2014 r. organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję i ministrowi właściwemu do spraw środowiska, że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r., a czas jego użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. nie przekroczy 17 500 godzin,
  - 3) przepis § 7 ust. 5 nie miał zastosowania do tego źródła.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w okresie stosowania odstępstwa stosuje się standardy emisyjne lub stopnie odsiarczania mające zastosowanie do źródła w dniu 31 grudnia 2015 r., z uwzględnieniem zasad łączenia źródeł, określonych w § 6 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem ust. 3 i § 14.
3. Standardy emisyjne tlenków azotu dla źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, opalanego paliwem stałym, dla którego pierwsze pozwolenie wydano po dniu 1 lipca 1987 r., w okresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1.
4. Prowadzący źródło, o którym mowa w ust. 1, przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, dane dotyczące czasu użytkowania źródła w poprzednim

roku kalendarzowym, w terminie do końca stycznia każdego roku, począwszy od stycznia roku 2017.

5. W przypadku źródła, które w dniu 6 stycznia 2011 r. stanowiło część małego systemu wydzielonego i odpowiadało w tym dniu za co najmniej 35% dostaw energii elektrycznej w obrębie tego systemu, oraz które z uwagi na swoje cechy techniczne nie może dotrzymywać standardów emisyjnych określonych w załączniku nr 1, czas użytkowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 wynosi 18 000 godzin w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio od stycznia roku 2021.
6. W przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 500 MW, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem 31 grudnia 1986 r. i które jest opalane lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej netto poniżej 5 800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenu wapnia powyżej 10 %, czas użytkowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 wynosi 32 000 godzin.
7. Czas użytkowania źródła, o którym mowa w ust. 1, 5 i 6, liczony jest przy uwzględnieniu czasu pracy każdej części źródła.

§ 12.

1. Dopuszcza się czasowe odstępstwo od standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub stopni odsiarczania, o których mowa w § 16 ust. 13, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., dla źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, dla którego pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie pozwolenia został złożony przed tym dniem, a źródło zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku gdy źródło zostało objęte przejściowym planem krajowym.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dla substancji objętych przejściowym planem krajowym, w okresie stosowania odstępstwa, stosuje się standardy emisyjne lub stopnie odsiarczania mające zastosowanie do źródła w dniu 31 grudnia 2015 r., z uwzględnieniem zasad łączenia źródeł, określonych w § 6 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem ust. 3 i § 14.
3. Standardy emisyjne tlenków azotu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, opalanych paliwem stałym, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 1 lipca 1987 r., w okresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1.

§ 13.

1. Dopuszcza się czasowe odstępstwo od standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub stopni odsiarczania, o których mowa w § 16 ust. 13, w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2022 r., dla źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, dla którego pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie pozwolenia został złożony przed tym dniem, a źródło zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku którego jednocześnie spełnione są następujące warunki:
  - 1) nominalna moc cieplna źródła nie przekracza 200 MW;
  - 2) co najmniej 50 % produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle (średnia krocząca z pięciu lat) dostarczanych jest w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w okresie stosowania odstępstwa, stosuje się standardy emisyjne lub stopnie odsiarczania mające zastosowanie do źródła w dniu 31 grudnia 2015 r., z uwzględnieniem zasad łączenia źródeł, określonych w § 6 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem ust. 3 i § 14.
3. Standardy emisyjne tlenków azotu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, opalanych paliwem stałym, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 1 lipca 1987 r., w okresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1.
4. Warunkiem zastosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 1 jest złożenie przez prowadzącego źródło, do organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję, w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1.
5. Prowadzący źródło, o którym mowa w ust. 1, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
  - 1) informacje dotyczące całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła, obowiązujących je dopuszczalnych wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu oraz rodzaju stosowanego paliwa - nie później niż w dniu 30 lipca 2015 r.;
  - 2) dane dotyczące udziału w produkcji ciepła użytkowego z każdego ze źródeł, ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody, wyrażonego jako średnia krocząca z pięciu lat - w terminie do końca stycznia każdego roku, począwszy od stycznia roku 2017.

§ 14.

W przypadkach, o których mowa w § 10 ust. 1, § 11 ust. 1, § 12 ust. 1 i § 13 ust. 1, dla źródeł wymienionych w pkt IV.2. lub IV.3. załącznika nr 2 do rozporządzenia, w okresach odstępstw, o których mowa w tych przepisach, stosuje się standardy emisyjne obowiązujące te źródła w okresie do dnia 31 grudnia 2017 r., bez uwzględnienia zasad łączenia źródeł, określonych w § 6 ust. 2 i 3.

§ 15.

1. W przypadku wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o małej zawartości siarki dopuszcza się odstępstwo od standardu emisyjnego dwutlenku siarki dla źródła do 50 % tego standardu, nie dłużej niż 30 dni w roku kalendarzowym.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:
  - 1) do źródeł, o których mowa w § 7 ust. 5 i § 11;
  - 2) do źródeł, w których jest spalane paliwo stałe, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) wynosi nie więcej niż:
    - a) 2000 godzin – do roku 2015,
    - b) 1500 godzin – od roku 2016 r.;
  - 3) od dnia 1 stycznia 2016 r. – do źródeł, w których jest spalane paliwo ciekłe, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których

wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) wynosi nie więcej niż 1500 godzin.

3. Od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisu ust. 1 nie stosuje się także do części źródła, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b i pkt 3, odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodami wspólnego kominu, użytkowanej w roku kalendarzowym nie więcej niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), w przypadku gdy emisja z każdego przewodu kominowego jest monitorowana osobno.
4. W przypadku wystąpienia nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego do źródła, w którym spalane wyłącznie paliwo gazowe, w razie nadrzędnej konieczności utrzymania dostaw energii, dopuszcza się spalanie innych paliw i odstępstwo od standardów emisyjnych określonych dla tych paliw z tego źródła do 100 % standardów, nie dłużej niż 10 dni w roku kalendarzowym.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i 4, prowadzący źródło przekazuje informację organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, w ciągu 24 godzin od chwili wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o małej zawartości siarki lub nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego.

§ 16.

1. W przypadku, gdy wspólnym kominem lub przewodem kominowym odprowadzane są do powietrza gazy odlotowe z kilku źródeł, standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli:
  - 1) dla źródeł, do których nie stosuje się zasad łączenia, o których mowa w § 6 ust. 2 lub 3 – średnie stężenie substancji w gazach odlotowych odprowadzanych ze źródeł do powietrza, ważone względem strumienia objętości gazów odlotowych, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2 - 5, ze źródeł pracujących w tym samym czasie, ważonej względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł;
  - 2) dla źródeł, do których stosuje się zasadę łączenia, o której mowa w § 6 ust. 2 - średnie stężenie substancji w gazach odlotowych odprowadzanych ze źródeł do powietrza, ważone względem mocy cieplnej tych źródeł, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7, ustalonych przy uwzględnieniu zasady łączenia, o której mowa w § 6 ust. 2, ze źródeł pracujących w tym samym czasie, ważonej względem nominalnej mocy cieplnej tych źródeł.
2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do źródeł, z których gazy odlotowe ze źródeł odprowadzane są do powietrza:
  - 1) wspólnym kominem lub przewodem kominowym - w przypadku gdy nie do wszystkich tych źródeł stosuje się zasadę łączenia, o której mowa w § 6 ust. 2, a system do ciągłego pomiaru emisji zainstalowany jest na kominie, wspólnym przewodzie kominowym lub w innym miejscu, w którym pomiar wykonywany jest dla wszystkich źródeł włączonych do kominu lub wspólnego przewodu kominowego,
  - 2) różnymi kominami - w przypadku gdy do tych źródeł stosuje się zasadę łączenia, o której mowa w § 6 ust. 3.
3. Do dnia 31 grudnia 2015 r. standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli średnie stężenie dwutlenku siarki w gazach odlotowych, odprowadzanych do powietrza ze źródeł wymienionych ze względu na dwutlenek siarki w pkt IV.1. załącznika nr 2 do

rozporządzenia, oddanych do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r. i zlokalizowanych na terenie jednego zakładu, ważone względem strumienia objętości gazów odlotowych, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2, ze źródeł pracujących w tym samym czasie, ważonej względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł.

4. W przypadku pomiarów ciągłych uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli – w odniesieniu do czasu użytkowania źródła w roku kalendarzowym – są spełnione jednocześnie następujące warunki:
  - 1) żadna z zatwierdzonych średnich miesięcznych wartości stężeń substancji nie przekracza standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
  - 2) żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji nie przekracza 110 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
  - 3) w przypadku źródeł składających się wyłącznie z kotłów, w których spalany jest węgiel, o całkowitej nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji nie przekracza 150 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
  - 4) 95 % wszystkich zatwierdzonych średnich jednogodzinnych wartości stężeń substancji w ciągu roku nie przekracza 200 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6- z zastrzeżeniem ust. 2 - 5.
5. Do dnia 31 grudnia 2015 r. dla źródeł, dla których standardy emisyjne określa się zgodnie z § 7 ust. 2 i 4, w których gazach odlotowych są prowadzone ciągłe pomiary wielkości emisji substancji uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione jednocześnie następujące warunki:
  - 1) średnie stężenie substancji dla faktycznych godzin użytkowania źródła, odniesione do miesiąca kalendarzowego, nie przekroczy standardu emisyjnego, o którym mowa w § 7 ust. 2 i 4,
  - 2) 97 % średnich wartości stężeń dwutlenku siarki, 97 % średnich wartości stężeń pyłu oraz 95 % średnich wartości stężeń tlenków azotu obliczonych dla faktycznych godzin użytkowania źródła każdego dnia kalendarzowego dla poprzednich dwóch dni kalendarzowych, licząc od początku roku, w roku kalendarzowym nie przekroczy 110 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2 i 4.
6. Do dnia 31 grudnia 2015 r. dla źródeł, dla których standardy emisyjne określa się zgodnie z § 7 ust. 3, w których gazach odlotowych są prowadzone ciągłe pomiary wielkości emisji substancji uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione jednocześnie następujące warunki:
  - 1) żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji dla faktycznych godzin użytkowania źródła nie przekroczy standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 3,
  - 2) 95 % zatwierdzonych średnich jednogodzinnych wartości stężeń substancji w roku kalendarzowym, licząc od początku roku, nie przekroczy 200 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 3.
7. Zatwierdzone wartości średnie stężeń substancji, o których mowa w ust. 4 i 6, określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy.

8. W przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji przy jednoczesnej pracy źródeł, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2, uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione warunki określone w:
  - 1) ust. 4, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:
    - a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub 6, ważona względem nominalnej mocy cieplnej tych źródeł,
    - b) 110 % , 150% lub 200% średniej, o której mowa w lit. a;
9. Do dnia 31 grudnia 2015 r., w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji przy jednoczesnej pracy źródeł, o której mowa w ust. 1 pkt 1, uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione warunki określone w:
  - 1) ust. 5 i 6, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:
    - a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3, ważona względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł,
    - b) 110 % średniej, o której mowa w lit. a;
  - 2) ust. 7, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:
    - a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 4, ważona względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł,
    - b) 200 % średniej, o której mowa w lit. a
10. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane, określone w ust. 4-6 , 8 i 9, sprawdza się, przyjmując za wymienione w tych przepisach średnie wielkości emisji substancji w okresach tych przerw średnie wielkości emisji substancji w okresie poprzedzającym przerwę równym okresowi przerwy lub wielkości emisji substancji wyznaczone innymi metodami określonymi w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwoleniu zintegrowanym.
11. Średnie wartości stężeń substancji, o których mowa w ust. 4 pkt 1-3, ust. 5 pkt 1 i 2 oraz ust. 6 pkt 1, oblicza się z jednogodzinnych średnich wartości stężeń substancji, z tym że w obliczeniach nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączania źródła, okresów pracy źródła bez sprawnych urządzeń ochronnych oraz przerw w dostawach odpowiedniej jakości i rodzaju paliwa, o których mowa w § 15 ust. 1 i 3 oraz w § 18 ust. 2 i 3.
12. Przepisy ust. 4-11 stosuje się do źródeł, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz do turbin gazowych innych niż określone w § 7 ust. 4 pkt 2, jeżeli dopuszczalne wielkości emisji w warunkach ich normalnego funkcjonowania zostały wyrażone w pozwoleniu na emisję w mg/m^3_{u} , z tym że jako standardy emisyjne przyjmuje się określone w pozwoleniu dopuszczalne wielkości emisji w warunkach normalnego funkcjonowania tych źródeł i turbin gazowych.
13. Dla źródeł, w których spalane jest lokalne paliwo stałe, w przypadku gdy zawartość siarki w tym paliwie nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 6 ust. 1 i 6, a prowadzący źródło wykazał przed organem właściwym do wydania pozwolenia na emisję brak możliwości dotrzymania tego standardu, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli stopień odsiarczania, z zastrzeżeniem ust. 14 – 16 wynosi co najmniej:

- 1) dla źródeł, dla których pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r. z zastrzeżeniem pkt 2:
  - a) 92 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW;
  - b) 92 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW;
  - c) 96 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW;
- 2) dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub jeżeli wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła te zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.:
  - a) 80 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW;
  - b) 90 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW;
  - c) 96 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW (dla źródeł opalanych łupkiem bitumicznym minimalny stopień odsiarczania wynosi 95%);
- 3) dla źródeł, dla których pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.:
  - a) 93 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW;
  - b) 93 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW;
  - c) 97 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW.
14. Do dnia 31 grudnia 2015 r., w przypadku gdy zawartość siarki w paliwie stałym nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 7 ust. 2 i 3, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli stopień odsiarczania, wynosi co najmniej:
  - 1) 60 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW;
  - 2) 70 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW;
  - 3) 90 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW i nie większej niż 500 MW;
  - 4) 92 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, jeżeli montaż urządzeń ochronnych odsiarczających rozpoczęto przed dniem 1 stycznia 2001 r.;
  - 5) 94 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, innych niż wymienione w pkt 4.
15. Do dnia 31 grudnia 2015 r. w przypadku gdy zawartość siarki w paliwie stałym nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 7 ust. 4, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli:

- 1) stężenie dwutlenku siarki nie przekracza 300 mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych, lub stopień odsiarczania wynosi co najmniej 92 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 300 MW;
  - 2) stężenie dwutlenku siarki nie przekracza 400 mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych, i stopień odsiarczania wynosi co najmniej 95 % – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW.
16. W przypadku ustalania wymaganego stopnia odsiarczania dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW zasady łączenia źródeł, o których mowa w § 6 ust. 2 i 3 stosuje się do źródeł nowych, a od dnia 1 stycznia 2016 r., także do źródeł istniejących, z wyłączeniem źródeł, o których mowa w pkt IV załącznika nr 2 w okresie, którego dotyczy ten punkt.
17. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji substancji, standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli wartości średnie uzyskane w wyniku pomiaru nie przekraczają tych standardów. W takim przypadku stosuje się przepis ust. 11.
18. Wymagany stopień odsiarczania dla źródeł uznaje się za dotrzymany, jeżeli średni stopień odsiarczania odniesiony do miesiąca kalendarzowego nie przekracza wartości określonej w ust. 13 - 15. W takim przypadku stosuje się przepis ust. 11.

§ 17.

1. Prowadzący źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, z uwzględnieniem zasad łączenia źródeł, o których mowa w § 6 ust. 2 i 3, przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska roczne zestawienia obejmujące dane dla poszczególnych źródeł w zakresie:
  - 1) rodzaju źródła (kocioł, turbina gazowa, silnik gazowy, silnik Diesla, inne – z określeniem rodzaju);
  - 2) dacie rozpoczęcia użytkowania źródła;
  - 3) nominalnej mocy cieplnej źródła, wyrażonej w MW;
  - 4) rocznej wielkości emisji, wyrażonej w tonach na rok, dwutlenku siarki, tlenków azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu i pyłu ogółem, a w przypadku turbin i silników gazowych także tlenku węgla;
  - 5) czasie użytkowania źródła;
  - 6) całkowitej ilości doprowadzonej energii w powiązaniu z wartością opałow_{netto}, wyrażonej w TJ na rok, w rozbiciu na następujące kategorie paliwa: węgiel kamienny, węgiel brunatny, biomasa, torf, inne paliwa stałe, z określeniem ich rodzaju, paliwa ciekłe, gaz ziemny, inne gazy, z określeniem ich rodzaju- od dnia 1 stycznia 2016 r. i nie później niż do dnia 30 marca danego roku za poprzedni rok kalendarzowy.
2. W przypadku źródeł, do których ma zastosowanie § 16 ust. 13, zestawienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać także dane o:
  - 1) zawartości siarki w lokalnych paliwach stałych;
  - 2) osiągniętym stopniu odsiarczania, wyrażonym jako średnia miesięczna,a pierwsze zestawienie wykonane w roku 2016, zawierać także techniczne uzasadnienie niewykonalności dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub 6.

3. W przypadku źródła, którego czas użytkowania nie przekracza 1500 godzin w roku (średnia krocząca z pięciu lat) i części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodem wspólnego komina, użytkowanej w roku nie więcej niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), gdy emisja z każdego przewodu kominowego jest monitorowana osobno, zestawienie, o którym mowa w ust. 1 powinno zawierać także dane o czasie użytkowania źródła w poprzednim roku.

18.

1. W przypadku wystąpienia zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających wprowadzanie substancji do powietrza, powodujących, że średnia dobowo wielkość emisji substancji przekracza standard emisyjny o więcej niż 30 %, oraz braku możliwości przywrócenia normalnych warunków użytkowania źródła w ciągu 24 godzin, prowadzący źródło ogranicza lub wstrzymuje jego pracę oraz możliwie jak najszybciej, lecz nie później niż w ciągu 48 godzin od momentu wystąpienia zakłóceń, przekazuje informację o zakłóceniach wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.
2. Łączny czas pracy źródła bez sprawnych urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza nie może przekroczyć 120 godzin w ciągu każdego okresu dwunastomiesięcznego.
3. Dopuszcza się zwiększenie z 24 i 120 godzin, o których mowa w ust. 1–3, ale nie więcej niż odpowiednio do 72 i 300 godzin w przypadkach uzasadnionych nadrzędną koniecznością utrzymania dostaw energii lub koniecznością zastąpienia źródła, w którym nastąpiło zakłócenie w pracy urządzeń ochronnych ograniczających wprowadzanie substancji do powietrza, przez inne źródło, którego użytkowanie spowodowałoby ogólny wzrost wielkości emisji substancji.

§19.

Informacje, o których mowa w:

1) § 15 ust. 5 oraz § 18 ust. 1, z podaniem co najmniej rodzaju i lokalizacji instalacji oraz prowadzącego instalację, rodzaju substancji, której standard emisyjny został przekroczony, czasu wystąpienia zdarzenia i przewidywanego okresu jego trwania,

2) § 17 ust. 1

- przekazuje się w formie pisemnej oraz w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.⁵⁾), za pośrednictwem publicznych sieci telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁶⁾).

---

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. 2006 r. Dz. U. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501, z 2008 r. Nr 127, poz. 817, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101, Nr 277, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i 587, Nr 134, poz. 779, Nr 153, poz. 903 i Nr 171, poz. 1016.

§20.

1. Gazy odlotowe ze źródeł wprowadza się do powietrza w sposób kontrolowany za pomocą kolumny o co najmniej jednym przewodzie kominowym, którego wysokość jest ustalana w taki sposób, aby zabezpieczać zdrowie ludzi oraz środowisko.
2. W przypadku gdy nie są dotrzymane standardy emisyjne, o których mowa w niniejszym rozdziale, stosuje się urządzenia ochronne ograniczające emisję do powietrza.

Rozdział 3

Instalacje i urządzenia spalania lub współspalania odpadów

§ 21.

Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) instalacji spalania odpadów - rozumie się przez to instalację wykorzystywaną do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej; obejmuje to spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przekształcania termicznego, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające z przekształcania są następnie spalane;
- 2) instalacji współspalania odpadów – rozumie się przez to instalację, której głównym celem jest wytwarzanie energii lub innych produktów, w której wraz z paliwami są spalane odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwienia; obejmuje to spalanie przez utlenianie odpadów i paliw, jak również inne procesy przekształcania termicznego odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas przekształcania są następnie współspalane z paliwami;
- 3) urządzeniu spalania odpadów - rozumie się przez urządzenie wykorzystywane do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej; obejmuje to spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przekształcania termicznego, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające z przekształcania są następnie spalane;
- 4) urządzeniu współspalania odpadów – rozumie się przez urządzenie, którego głównym celem jest wytwarzanie energii lub innych produktów, w którym wraz z paliwami są spalane odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwienia; obejmuje to spalanie przez utlenianie odpadów i paliw, jak również inne procesy przekształcania termicznego odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas przekształcania są następnie współspalane z paliwami.

§ 22.

1. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące instalacji spalania lub współspalania odpadów stosuje się odpowiednio do urządzeń spalania lub współspalania odpadów, traktując jako istniejące urządzenie spalania lub współspalania odpadów takie urządzenie, które zostało wyprodukowane przed dniem 28 grudnia 2002 r.
2. Informacje, o których mowa w § 27 ust. 8, które dotyczą urządzenia spalania lub współspalania odpadów, są przekazywane wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

§ 23.

1. Standardy emisyjne ustala się dla instalacji spalania lub współspalania odpadów innych niż:
  - 1) instalacje, w których spalane lub współspalane są wyłącznie następujące odpady:
    - a) stanowiące biomasę,
    - b) promieniotwórcze,
    - c) zwłoki zwierzęce, zgodnie z przepisami rozporządzenia WE Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1069/2009 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009r., str. 1, z późn. zm.) z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002,
    - d) pochodzące z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu ziemnego na platformach wydobywczych oraz spalane na tych platformach,
  - 2) instalacje doświadczalne wykorzystywane do prac badawczo-rozwojowych, prac naukowych i prób mających na celu usprawnienie procesu spalania, przerabiających mniej niż 50 Mg odpadów rocznie.
  - 3) instalacje do spalania gazów uzyskanych w wyniku zgazowania lub pirolizy odpadów, które są oczyszczone w stopniu gwarantującym, że ich spalanie nie może spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego.
2. Jeżeli do termicznego przekształcania odpadów stosuje się procesy inne niż utlenianie, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, a gazy uzyskane w wyniku tych procesów są następnie spalane, to w instalacji spalania lub współspalania odpadów prowadzone są zarówno te procesy, jak i następujący po nich proces spalania gazów uzyskanych w wyniku tych procesów.

§ 24.

Standardy emisyjne dla instalacji spalania odpadów określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 25.

Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów określa załącznik nr 8 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 26.

§ 26.

1. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku gdy moc cieplna ze spalania odpadów niebezpiecznych przekracza 40 % nominalnej mocy cieplnej instalacji, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.
2. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku gdy współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji nie jest wytwarzanie energii lub innych produktów, lecz termiczne przekształcanie odpadów, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.
3. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku współspalania niepoddanych przeróbce zmieszanych odpadów komunalnych, z wyjątkiem odpadów innych niż niebezpieczne określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach jako odpady o kodach 20 01 i 20 02, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 27.

1. Standardy emisyjne dla instalacji spalania odpadów uznaje się za dotrzymane, jeżeli w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji są spełnione jednocześnie następujące warunki:
  - 1) średnie dobowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki oraz tlenków azotu, a w przypadku tlenku węgla 97 % średnich dobowych wartości stężeń w ciągu roku kalendarzowego, licząc od początku roku, nie przekraczają standardów emisyjnych tych substancji określonych, jako średnie dobowe, w załączniku nr 7 do rozporządzenia;
  - 2) średnie trzydziestominutowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki oraz tlenków azotu nie przekraczają wartości A standardów emisyjnych tych substancji, określonych w załączniku nr 7 do rozporządzenia, lub 97 % średnich trzydziestominutowych wartości stężeń tych substancji w ciągu roku kalendarzowego, licząc od początku roku, nie przekracza wartości B standardów emisyjnych tych substancji, określonych w załączniku nr 8 do rozporządzenia;
  - 3) średnie trzydziestominutowe wartości stężeń tlenku węgla nie przekraczają wartości A standardu emisyjnego tej substancji, określonego w załączniku nr 7 do rozporządzenia, lub 95 % średnich dziesięciminutowych wartości stężeń tej substancji w ciągu 24 godzin nie przekracza wartości B standardu emisyjnego tej substancji, określonego w załączniku nr 7 do rozporządzenia. W przypadku instalacji spalania odpadów, w których temperatura gazu powstałego w procesie spalania wynosi co najmniej 1100 °C przez co najmniej dwie sekundy, dla dokonania oceny średnich wartości 10-minutowych można zastosować okres siedmiodniowy.
2. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów uznaje się za dotrzymane, jeżeli w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji średnie dobowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki, tlenków azotu oraz tlenku węgla nie przekraczają standardów emisyjnych ustalonych w sposób określony w załączniku nr 8 do rozporządzenia.
3. W przypadku instalacji współspalania odpadów, dla której standardy emisyjne określa załącznik nr 7 do rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–3, średnie wartości stężeń w okresie pomiarowym ustalonym dla metali ciężkich oraz dioksyn i furanów nie powinny także przekraczać standardów emisyjnych określonych odpowiednio w załącznikach nr 7 lub 8 do rozporządzenia.
5. Dokonując oceny dotrzymywania warunków, o których mowa w ust. 1 i 2, nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączenia instalacji, o ile w trakcie ich trwania nie są spalane odpady, a do dnia 6 stycznia 2014 r., także wpływających na zwiększenie emisji substancji, zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza do 72 godzin w roku kalendarzowym, licząc od początku roku.
6. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, przy sprawdzaniu spełniania warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane określonych w ust. 1 i 2, stosuje się przepis § 16 ust. 7.

7. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji substancji, standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli wartości średnie uzyskane w wyniku pomiaru nie przekraczają tych standardów.
8. Prowadzący instalację spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję informacje o każdym przypadku niedotrzymania warunków, o których mowa w ust. 1 lub 4, w ciągu 24 godzin od momentu stwierdzenia ich niedotrzymania.

§ 28.

Do przekazania informacji, o których mowa w § 27 ust. 8, stosuje się odpowiednio przepis § 19.

§ 29.

1. Proces spalania lub współspalania odpadów nie może być kontynuowany przez okres przekraczający cztery godziny, w przypadku gdy średnie trzydziestominutowe stężenie substancji przy zawartości 11 % tlenu w gazach odlotowych przekracza:
  - 1) dla pyłu - $150 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, lub
  - 2) dla tlenku węgla - $100 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, lub
  - 3) dla substancji organicznych wyrażonego jako całkowity węgiel organiczny - $20 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$.
2. Łączny czas eksploatacji instalacji w warunkach, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać, dla każdej linii technologicznej instalacji spalania lub współspalania odpadów wyposażonej w odrębne urządzenia ochronne ograniczające emisję do powietrza, 60 godzin w okresie jednego roku kalendarzowego.
3. W przypadku:
  - 1) wystąpienia zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza, powodujących przekroczenie któregokolwiek ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 27 ust. 1-3.
  - 2) spadku temperatury w komorze spalania poniżej 850°C , a przy spalaniu odpadów niebezpiecznych zawierających ponad 1 % związków fluorowcoorganicznych, w przeliczeniu na chlor – poniżej 1100°C
    - wstrzymuje się podawanie odpadów do instalacji, a następnie, nie później niż w czwartej godzinie trwania zakłóceń powodujących przekroczenie standardów emisyjnych lub spadek temperatury, o których mowa w pkt 1 i 2, rozpoczyna się procedurę zatrzymywania instalacji w trybie przewidzianym w instrukcji obsługi instalacji.
4. Podawanie odpadów do instalacji spalania lub współspalania odpadów wstrzymuje się natychmiast, z jednoczesnym natychmiastowym rozpoczęciem procedury zatrzymywania instalacji w trybie przewidzianym w instrukcji obsługi instalacji, w przypadku gdy:
  - 1) dla instalacji spalania odpadów – łączny czas występowania zakłóceń, o których mowa w ust. 3, przekroczy 60 godzin w roku kalendarzowym,
  - 2) dla instalacji współspalania odpadów – w wyniku zakłóceń, o których mowa w ust. 3, standardy emisyjne zostaną przekroczone w roku kalendarzowym przez:

- a) trzy średnie dobowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki, tlenków azotu lub tlenku węgla lub
  - b) dwie średnie wartości stężeń metali ciężkich oraz dioksyn i furanów określonych dla czasu uśredniania odpowiedniego dla tych substancji
- z tym, że ograniczenie to dotyczy każdej linii technologicznej instalacji spalania lub współspalania odpadów wyposażonej w odrębne urządzenia ochronne ograniczające wprowadzanie substancji do powietrza.

§ 30.

1. Gazy odlotowe z instalacji spalania lub współspalania odpadów odprowadza się do powietrza w sposób kontrolowany przez komin, którego wysokość jest ustalana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi i środowisko.
2. Do palnika pomocniczego, który powinien znajdować się w każdej komorze spalania w instalacji spalania odpadów i który powinien włączać się automatycznie w przypadku:
  - 1) spadku temperatury gazów spalinowych po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania poniżej temperatury określonej w § 29 ust. 3 pkt 2,
  - 2) w czasie rozruchu i wyłączenia instalacji, w celu zapewnienia utrzymania w tych okresach temperatury określonej w § 29 ust. 3 pkt 2 oraz do czasu spalania odpadów znajdujących się w komorze spalania,

nie podaje się paliw, które mogą spowodować wyższe emisje niż powstające w wyniku spalania gazu płynnego, gazu ziemnego lub oleju napędowego określonego w art. 2 pkt 2 dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającej dyrektywę 93/12/EWG.

Rozdział 4

Instalacje do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest

§ 31.

Standardy emisyjne ustala się dla instalacji do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, jeżeli ilość surowego azbestu zużywana w tych procesach przekracza 100 kg na rok.

§ 32.

1. Standard emisyjny azbestu wprowadzanego do powietrza emitorem wynosi $0,1 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$.
2. Standard emisyjny pyłu wprowadzanego do powietrza kominem wynosi $0,1 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, jeżeli nie jest oznaczana ilość azbestu w pyle.

§ 33.

W przypadku gdy do pomiaru wielkości emisji azbestu nie stosuje się metody wagowej, lecz metodę mikroskopii optycznej fazowo-kontrastowej, uznaje się standard emisyjny azbestu wprowadzanego do powietrza kominem za dotrzymany, jeżeli w jednym mililitrze gazów odlotowych w warunkach umownych znajdują się nie więcej niż dwa włókna azbestu długości większej niż $5 \mu\text{m}$ i szerokości mniejszej niż $3 \mu\text{m}$, przy czym stosunek długości do szerokości włókna jest większy niż 3:1.

Rozdział 5

Instalacje do produkcji dwutlenku tytanu

§ 34.

Standardy emisyjne ustala się dla instalacji do produkcji dwutlenku tytanu w przypadku stosowania reakcji sulfatyzacji lub chlorowania.

§ 35.

Standard emisyjny pyłu wynosi:

- 1) 50 mg/m^3_u – z procesów mielenia surowców, mielenia suchego pigmentu, suszenia pigmentu i mikronizacji parowej;
- 2) 150 mg/m^3_u – z procesów innych niż określone w pkt 1.

§ 36.

1. W przypadku stosowania reakcji sulfatyzacji do produkcji dwutlenku tytanu standard emisyjny związków siarki, obejmujących dwutlenek siarki, trójtlenek siarki i kwas siarkowy w przeliczeniu na dwutlenek siarki, wynosi:

- 1) 6 kg/Mg wyprodukowanego dwutlenku tytanu, jako wartość średnia roczna – z procesów rozkładu surowców i kalcynacji;
- 2) 500 mg/m^3_u – z procesu koncentracji odpadowych roztworów kwaśnych.

2. W przypadku stosowania reakcji chlorowania do produkcji dwutlenku tytanu standard emisyjny chloru gazowego wynosi 40 mg/m^3_u , z tym że średnie dobowe stężenia chloru nie mogą przekroczyć 5 mg/m^3_u .

§ 37.

Instalacje do termicznego rozkładu soli powstałych w wyniku unieszkodliwiania odpadów z procesów produkcji dwutlenku tytanu przy zastosowaniu reakcji sulfatyzacji wyposaża się w urządzenia ochronne odsiarczające.

Rozdział 6

Instalacje, w których są używane rozpuszczalniki organiczne

§ 38.

Ilekoć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) LZO – rozumie się przez to lotne związki organiczne oraz frakcję krezotolu mające w temperaturze $293,15 \text{ K}$ prężność par nie mniejszą niż $0,01 \text{ kPa}$, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania;
- 2) emisji całkowitej – rozumie się przez to sumę LZO wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany i niezorganizowany;
- 3) emisji niezorganizowanej – rozumie się przez to LZO wprowadzane do powietrza w sposób inny niż z gazami odlotowymi, w tym LZO uwalniane z produktów, chyba że z przepisów niniejszego rozdziału wynika inaczej;
- 4) emisji zorganizowanej LZO – rozumie się przez to LZO wprowadzane do powietrza w sposób kontrolowany przez komin lub przez urządzenia ograniczające emisję;
- 5) farbie drukarskiej – rozumie się przez to każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki

organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą stosuje się w działalności drukarskiej do nadruku tekstu lub obrazów na powierzchni;

- 6) fluorowcowanych LZO – rozumie się przez to LZO zawierające w cząsteczce co najmniej jeden atom bromu, chloru, fluoru lub jodu;
- 7) instalacji istniejącej – rozumie się przez to instalację użytkowaną w dniu 29 marca 1999 r. lub instalację, dla której wydano pozwolenie przed dniem 1 kwietnia 2001 r. lub dla której przed tym dniem złożono wniosek o wydanie pozwolenia, a gdy pozwolenie nie było wymagane, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania, jeżeli instalacja została oddana do użytkowania nie później niż do dnia 1 kwietnia 2002 r.;
- 8) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację, dla której wniosek o wydanie pozwolenia, lub gdy taka decyzja nie była wymagana, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania złożono po dniu 30 marca 2001 r., lub instalacje, które oddano do użytkowania po dniu 30 marca 2002 r.;
- 9) lakiery – rozumie się przez to powłokę przezroczystą;
- 10) mieszaninie – rozumie się przez to mieszaninę określoną w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- 11) powłoce – rozumie się przez to każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą nakłada się na powierzchnię w celu nadania jej efektu dekoracyjnego, ochronnego lub innego efektu funkcjonalnego;
- 12) roku – rozumie się przez to rok kalendarzowy lub inny okres obejmujący kolejno po sobie następujących 12 miesięcy;
- 13) rozpuszczalnikach organicznych – rozumie się przez to LZO, które są stosowane oddzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami i które nie podlegają przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń, lub LZO, które są stosowane jako czynnik rozpuszczający, czynnik dyspergujący, regulator lepkości, regulator napięcia powierzchniowego, plastyfikator lub konserwant;
- 14) wkładzie LZO – rozumie się przez to masę LZO zakupionych lub innych, wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku, oznaczoną jako I1, powiększoną o masę LZO odzyskanych, ponownie wprowadzonych do instalacji w okresie roku, oznaczoną jako I2;
- 15) wtórnym wykorzystaniu LZO – rozumie się przez to wykorzystanie odzyskanych z instalacji LZO do celów technicznych lub handlowych, łącznie z wykorzystaniem w celach energetycznych, lecz z wyłączeniem końcowego unieszkodliwiania odzyskanych LZO jako odpadu;
- 16) zużyciu LZO – rozumie się przez to wkład LZO do instalacji w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania;
- 17) związku organicznym – rozumie się przez to każdy związek zawierający co najmniej jeden atom węgla i jeden lub większą ilość atomów wodoru, halogenów, tlenu, siarki,

fosforu, krzemu lub azotu, z wyjątkiem tlenków węgla i węglanów lub dwuwęglanów nieorganicznych.

§ 39.

1. Standardy emisyjne określa się dla instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne, w których są prowadzone procesy wymienione w załączniku nr 9, w przypadku których łączna zdolność produkcyjna wymaga dla danego procesu zużycia LZO określonego w załączniku nr 10.
2. W przypadku zmiany instalacji, którą jest:
  - 1) istotna zmiana, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy, dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego;
  - 2) zmiana powodująca wzrost emisji LZO o więcej niż 25 % dla instalacji, których zdolność produkcyjna wymaga zużycia LZO mieszczącego się w dolnym przedziale progowym określonym w załączniku nr 10 do rozporządzenia w tabeli 1 lp. 1, 4, 6, 7, 11, 13, 16 i 19 oraz w tabeli 2 lp. 1, lub innych instalacji wymienionych w tym załączniku o zużyciu LZO mniejszym niż 10 Mg w ciągu roku;
  - 3) zmiana powodująca wzrost emisji LZO o więcej niż 10 % dla pozostałych instalacji
- część instalacji, która podlega zmianie, jest traktowana jako istniejąca instalacja pod warunkiem, że emisja z całej instalacji nie przekroczy emisji, która następowalaby, gdyby część zmieniona była traktowana jak instalacja nowa.

§ 40.

1. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 1 załącznika nr 10 do rozporządzenia, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób:
  - 1) zorganizowany, wyrażone jako stężenie LZO w gazach odlotowych, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, i oznaczone jako S_1 ;
  - 2) niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S_2 ;
  - 3) zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako stosunek masy LZO do jednostki produktu lub surowca i oznaczone jako S_4 .
2. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 2 załącznika nr 10 do rozporządzenia, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób:
  - 1) zorganizowany, wyrażone jako stężenie LZO w gazach odlotowych, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, i oznaczone jako S_1 ;
  - 2) niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S_3 ;
  - 3) zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S_5 .
3. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, określa tabela 3 załącznika nr 10 do rozporządzenia w, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako stosunek masy LZO wprowadzonej do powietrza do:
  - 1) jednostki powierzchni produktu;
  - 2) jednostki produktu.

4. LZO wprowadzane do powietrza przez systemy wentylacji grawitacyjnej, z wyjątkiem ich wprowadzania do powietrza przez urządzenia ochronne ograniczające emisję LZO, traktuje się jako LZO wprowadzane do powietrza w sposób niezorganizowany.
5. Jako LZO wprowadzane do powietrza w sposób niezorganizowany traktuje się także LZO wprowadzane do powietrza przez:
  - 1) systemy mechanicznej wentylacji ogólnej,
  - 2) zawory bezpieczeństwa i zawory odpowietrzające w instalacjach do magazynowania LZO
 – z wyjątkiem ich wprowadzania do powietrza przez urządzenia ochronne ograniczające emisję LZO.

§ 41.

1. Dotrzymanie standardów emisyjnych, o których mowa w § 40 ust. 1 i 2, sprawdza się na podstawie pomiarów wielkości emisji LZO i rocznego bilansu masy LZO, stosując odpowiednio następujące wzory:

$$1) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R + G)}{I1 + I2} \leq S_2,$$

$$2) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R + G)}{I1 + I2} \leq S_3,$$

$$3) \quad \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R)}{P} \leq S_4,$$

$$4) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R)}{I1 + I2} \leq S_5$$

– gdzie:

I1 – oznacza masę LZO zakupionych lub innych, wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku,

I2 – oznacza masę LZO odzyskanych, ponownie wprowadzonych do instalacji w okresie roku,

I3 – oznacza masę LZO odzyskanych z instalacji w celu ich wtórnego użycia, lecz nie jako wkład do instalacji, w okresie roku,

H – oznacza masę LZO zawartych w produktach o wartości handlowej,

O – oznacza masę LZO zawartych w odpadach,

W – oznacza masę LZO zawartych w ściekach,

R – oznacza masę LZO utraconych lub zatrzymanych w urządzeniach ograniczających wielkość emisji LZO, nieuwzględnionych w O i W,

G – oznacza masę LZO zawartych w gazach odlotowych wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany,

P – oznacza wielkość produkcji wyrażoną odpowiednio jako ilość, masę, powierzchnię lub objętość produktów, a w przypadku instalacji do wytlaczania tłuszczu zwierzęcego i instalacji do wytlaczania lub rafinowania oleju roślinnego – ilość przerabianego surowca.

2. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio do sprawdzania dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w § 40 ust. 3, z tym że zamiast S_4 przyjmuje się te standardy.
3. Prowadzący instalację sprawdza dotrzymanie standardów emisyjnych, w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 2, w terminie 2 miesięcy od zakończenia roku objętego bilansem. W każdym przypadku niedotrzymania standardów emisyjnych prowadzący instalację przekazuje niezwłocznie informację o tym fakcie organowi ochrony środowiska właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, przedkładając roczny bilans masy LZO.

§ 42.

1. Emisja LZO z instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 1 lp. 14 załącznika nr 10 do rozporządzenia, nie może przekraczać łącznie standardów emisyjnych S_1 i S_2 lub standardu emisyjnego S_4 .
2. Emisja LZO z instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 2 załącznika nr 10 do rozporządzenia, nie może przekraczać łącznie standardów emisyjnych S_1 i S_3 lub standardu emisyjnego S_5 .

§ 43.

1. Dla LZO, które zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.), klasyfikowane są jako substancje rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość i którym zostały przypisane zwroty lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia:
  - 1) H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61,
  - 2) H341 lub H351, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R40 lub R68,stosuje się standard emisyjny S_1 ; standard emisji niezorganizowanej tych LZO wynosi 0, z zastrzeżeniem ust.4.
2. Standard emisyjny S_1 dla LZO, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli suma mas takich LZO wprowadzanych do powietrza w ciągu jednej godziny jest nie mniejsza niż 10 g, wynosi $2 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$; standard ten dotyczy sumarycznego stężenia takich LZO bez przeliczenia na całkowity węgiel organiczny.
3. Standard emisyjny S_1 dla fluorowcowanych LZO, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli suma mas takich LZO wprowadzanych do powietrza w ciągu jednej godziny jest nie mniejsza niż 100 g, wynosi $20 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$; standard ten dotyczy sumarycznego stężenia takich LZO bez przeliczenia na całkowity węgiel organiczny.
4. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 6 w załączniku nr 10 do rozporządzenia oraz do LZO, o których mowa w § 40 ust. 5 pkt 2, a przepisu ust. 3 nie stosuje się także do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 5 w załączniku nr 10 do rozporządzenia; w takich przypadkach emisja LZO może następować w sposób zorganizowany lub niezorganizowany i stosuje się odpowiednie standardy określone w załączniku nr 10.

§ 44.

1. Przepisu § 40 nie stosuje się do instalacji, w których nie są dotrzymanywane standardy emisyjne, ale dla których:
  - 1) spełniony jest warunek planu obniżenia emisji określony w załączniku nr 11, albo
  - 2) prowadzący instalacje opracuje inny plan obniżenia emisji, którego realizacja zapewni spełnienie warunku obniżenia emisji równoważnego temu, które zostałyby osiągnięte przy zastosowaniu standardów emisyjnych.
2. Równoważne obniżenie emisji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, z instalacji nowych, które zostaną oddane do użytkowania, powinno nastąpić z dniem oddania instalacji do użytkowania.
3. W terminie 2 miesięcy od zakończenia każdego roku objętego planem obniżenia emisji prowadzący instalację przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję sprawozdanie dotyczące poprzedniego roku, zawierające odpowiednio:
  - 1) sprawdzenie spełnienia warunku planu obniżenia emisji określonego w załączniku nr 11 do rozporządzenia albo
  - 2) rozliczenie planu obniżenia emisji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w tym roczny bilans masy LZO.
4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do LZO, o których mowa w § 43.

§ 45.

Do przekazania, o którym mowa w § 44 ust. 3 stosuje się odpowiednio § 19.

§ 46.

1. Przepisu § 40 ust. 1 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 11 załącznika nr 10 do rozporządzenia, jeżeli wprowadzanie do powietrza LZO z tych instalacji nie może odbywać się w sposób zorganizowany, w szczególności do powlekania samolotów, statków i pociągów. W takim przypadku stosuje się warunek planu obniżenia emisji albo plan obniżenia emisji, o których mowa w § 43.
2. Przepisu § 40 ust. 1 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 7 załącznika nr 10 do rozporządzenia, jeżeli masa LZO zawartych w materiale czyszczącym, używanym w tych instalacjach, jest nie większa niż 30 % masy tego materiału.

§ 47.

1. Standardy emisyjne LZO, o których mowa w § 40, z instalacji, w której prowadzi się dwa lub więcej procesów wymienionych w załączniku nr 9 do rozporządzenia, uznaje się za dotrzymane, jeżeli wielkość emisji LZO wprowadzanych do powietrza łącznie z tych procesów jest nie większa niż łączna wielkość emisji LZO, jaka następowalaby w przypadku dotrzymania standardów emisyjnych.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do LZO, o których mowa w § 43.

§ 48.

1. W przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji LZO z instalacji, standard emisyjny S_1 uznaje się za dotrzymany, jeżeli średnia 24-godzinna wielkość

emisji LZO w gazach odlotowych dla faktycznych godzin pracy instalacji nie przekracza tego standardu oraz są spełnione następujące warunki:

- 1) średnia piętnastominutowa wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu – w przypadku instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 1 lp. 8 i 9 załącznika nr 10 do rozporządzenia;
  - 2) średnia jednogodzinna wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu – w przypadku instalacji innych niż określone w pkt 1.
2. Średnie 24-godzinne wielkości emisji LZO, o których mowa w ust. 1, oblicza się jako średnią arytmetyczną ze wszystkich odczytów, z tym że w obliczeniach nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączania instalacji oraz konserwacji wyposażenia. Regularnie przebiegających faz danego procesu w instalacji nie traktuje się jako rozruchu i wyłączania instalacji.
  3. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, przy sprawdzaniu spełniania warunków uznawania standardu emisyjnego S_1 za dotrzymany, określonych w ust. 1, stosuje się przepis § 16 ust. 10.
  4. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji LZO z instalacji, standard emisyjny S_1 uznaje się za dotrzymany, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:
    - 1) średnia jednogodzinna wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu;
    - 2) średnia ze wszystkich odczytów nie przekracza tego standardu.
  5. W przypadku LZO, o których mowa w § 43, dotrzymanie standardu emisyjnego S_1 sprawdza się na podstawie sumy stężeń danych, indywidualnych LZO, a w pozostałych przypadkach na podstawie stężenia całkowitego węgla organicznego.
  6. W przypadku dokonywania pomiarów wielkości emisji LZO nie uwzględnia się objętości gazów dodanych do gazów odlotowych w celu ich chłodzenia lub rozcieńczenia.

§ 49.

Substancje lub mieszaniny, które z uwagi na zawartość LZO są klasyfikowane jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i którym zostały przypisane zwroty lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia: H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwroty: R45, R46, R49, R60 lub R61, zastępuje się w jak najkrótszym czasie i w jak najszerszym zakresie mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 50.

1. Do dnia 1 kwietnia 2013 r. standardów emisyjnych, o których mowa w § 40 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 nie stosuje się do istniejących instalacji, które są wyposażone w urządzenia ochronne ograniczające wielkość emisji LZO do wartości:
  - 1) 50 mg/m^3_u , w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny – dla dopalania LZO,
  - 2) 150 mg/m^3_u , w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny – dla innych sposobów ograniczania wielkości emisji LZO

– w przypadku gdy wielkość emisji LZO wprowadzonych do powietrza łącznie w sposób zorganizowany i niezorganizowany jest nie większa niż wielkość emisji LZO, jaka następowalaby w przypadku zastosowania standardów emisyjnych, o których mowa w § 40 ust. 1 i 2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do LZO, o których mowa w § 43.

§ 51.

Do źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 0,5 MW i mniejszej niż 1 MW przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

§ 52.

Prowadzący źródła, o których mowa w § 11 ust. 1, przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska, informacje dotyczące roku 2011 w zakresie całkowitego rocznego zużycia energii przez mały system wydzielony oraz ilości energii uzyskanej dzięki połączeniom międzysystemowym, w terminie 7 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 53.

Traci moc rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558).

§ 54.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu

MINISTER GOSPODARKI

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH
O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50MW**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki (mg/m ³ _u)			
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych			Przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa ^{1),3)}	Torf ^{1),3)}	Pozostałe paliwa stałe ^{1),3)}	Paliwa ciekłe ^{2),3)}
1	2	3	4	5
≥ 50 i ≤100	200	300	400	350
> 100 i ≤300	200	300	250	250
> 300	200	200	200	200

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 2.

Tabela 2.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych ⁴⁾
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	200
pozostałe gazy	35

Uwaga:

Standard emisyjny dwutlenku siarki ze źródeł istniejących opalanych niskokalorycznymi gazami pochodzącymi ze zgazowania pozostałości po destylacji, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi 800 mg/m³_u.

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{u} , przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	67

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 4.

Tabela 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu (mg/m^3_{u}) ^(6),10)		
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa i torf ^(4),6)	Pozostałe paliwa stałe ^(4),6)	Paliwa ciekłe ^(5),6)
1	2	3	4
≥ 50 i ≤ 100	300	300 450 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	450
> 100 i ≤ 300	250	200	200
> 300	200	200	150

Uwaga:

Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł w instalacjach chemicznych, w których spalane są pozostałości poprodukcyjne, jako paliwo niehandlowe, o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi $450 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$.

2. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 5.

Tabela 5.

Substancja	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych		
	Gaz ziemny ⁷⁾	Pozostałe gazy	Gaz wielkopieczowy, gaz koksowniczy lub niskokaloryczne gazy pochodzące ze zgazowania pozostałości porafinacyjnych
1	2	3	4
Tlenki azotu	100	200 ⁸⁾	200 ⁸⁾
Tlenek węgla	100	-	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych (w tym turbinach gazowych o cyklu złożonym (CCGT)) i silnikach gazowych, określa tabela 6.

Tabela 6.

Substancja	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych			
	z turbin gazowych (w tym z CCGT) ^{4),9),10)}			z silników gazowych
	Gaz ziemny ⁷⁾	Paliwa ciekłe ¹¹⁾	Paliwa gazowe (inne niż gaz ziemny)	Paliwa gazowe
1	2	3	4	5
Tlenki azotu	50 ¹²⁾	90	120	100
Tlenek węgla	100	100	-	100

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 7.

Tabela 7.

Nominalna moc cieplna źródła	Standardy emisyjne pyłu ($\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$)		
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
w MW	Biomasa i torf	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe ¹³⁾
1	2	4	5
≥ 50 i ≤ 100	30	30	30
> 100 i ≤ 300	20	25	25
> 300	20	20	20

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 8.

Tabela 8.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15 %, pozostałych źródeł – 3 %
1	2
gaz wielkopiecowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
pozostałe gazy	5

Uwaga:

W przypadku turbin gazowych standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70 %. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

¹⁾ Standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł istniejących opalanych paliwem stałym, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi $800 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$.

²⁾ Standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł istniejących opalanych paliwem ciekłym, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku kalendarzowym jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi:

- 850 mg/m³_u - dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 300 MW,
- 400 mg/m³_u - dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 300 MW.

³⁾ Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniach 1 i 2, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodami wspólnego kominu, użytkowanej w roku kalendarzowym przez czas nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), w przypadku gdy emisje z każdego przewodu kominowego są monitorowane osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.

⁴⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących opalanych paliwem stałym:

- 1) o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 1 lipca 1987 r.,
- 2) o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.

i których czas użytkowania w roku kalendarzowym jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi 450 mg/m³_u.

⁵⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących opalanych paliwem ciekłym, o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku kalendarzowym jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi 400 mg/m³_u.

⁶⁾ Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniach 4 i 5, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodami wspólnego kominu, użytkowanej w roku kalendarzowym przez czas nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), w przypadku gdy emisje z każdego przewodu kominowego są monitorowane osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.

⁷⁾ Gaz ziemny oznacza występujący w naturalnych warunkach metan, zawierający nie więcej niż 20 % (objętościowo) gazów obojętnych i innych składników.

⁸⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi 300 mg/m³_u.

⁹⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla turbin gazowych (w tym z CCGT), dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku kalendarzowym jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi:

150 mg/m³_u – dla turbin opalanych gazem ziemnym,

200 mg/m³_u – dla turbin opalanych innymi gazami lub paliwem ciekłym.

¹⁰⁾ Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniu 9, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodami wspólnego kominu, użytkowanej w roku kalendarzowym przez czas nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), w przypadku gdy emisje z każdego przewodu kominowego są monitorowane osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.

¹¹⁾ Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.

¹²⁾ Standard emisyjny dla turbin gazowych:

- 1) napędzających urządzenia mechaniczne,
- 2) których sprawność, przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż:
  - a) 75 % (całkowita sprawność turbiny gazowej pracującej w układzie skojarzonego wytwarzania energii elektrycznej i ciepłej),
  - b) 55 % (średnia roczna całkowita sprawność elektryczna turbiny gazowej pracującej w cyklu kombinowanym),

wynosi 75 mg/m^3_u .

Standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących indywidualnie, które nie mieszczą się w żadnej z powyższych kategorii, ale których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż 35 %, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

¹³⁾ Standard emisyjny dla źródeł opalanych pozostałościami po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym prowadzony jest ten proces, w źródłach, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których prowadzący złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, a źródła zostały przekazane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi 50 mg/m^3_u .

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH
PIERWSZE POZWOLENIE LUB ODPOWIEDNIK POZWOLENIA WYDANO PRZED
DNIEM 1 LIPCA 1987 R.,
O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW,
A DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW
- DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. LUB DO TERMINU OKREŚLONEGO W PKT IV.1.
ZAŁĄCZNIKA**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu, biomasy, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾	Źródła pozostałe	
1	2	3	4
< 5	1500	1500	1500
≥ 5 i < 50	1500	1500	1300
≥ 50 i ≤ 100	1500	1500	850
> 100 i ≤ 225	1500	1500	Liniowy spadek
> 225 i ≤ 500	1500	Liniowy spadek od 1500 do 400 ²⁾	od 850 do 400 ²⁾
> 500	1200	400 ²⁾	400 ²⁾

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

Tabela 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾	Źródła pozostałe	
1	2	3	4
< 50	2000	1500	1500
≥ 50 i ≤ 100	2000	1500	850
> 100 i ≤ 225	2000	1500	Liniowy spadek
> 225 i ≤ 500	2000	Liniowy spadek od 1500	od 850 do 400 ²⁾

		do 400 ²⁾	
> 500	2000	400 ²⁾	400 ²⁾

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania koksu określa tabela 3.

Tabela 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾	Źródła pozostałe	
1	2	3	4
< 100	800	800	800
≥ 100 i ≤ 500	800	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾
>500	800	400 ²⁾	400 ²⁾

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania biomasy określa tabela 4.

Tabela 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 100	800
≥ 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾
>500	400 ²⁾

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

Tabela 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych		
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾	Źródła pozostałe	
1	2	3	4
< 300	1700	1700	850
≥ 300 i ≤ 500	1700	Liniowy spadek od 1700 do 400	Liniowy spadek od 850 do 400
>500	1700	400	400

6. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

Tabela 6.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{u} przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
gaz wielkopiecowy, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	600
pozostałe gazy	35

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu, biomasy, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 7.

Tabela 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m^3_{u} przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia, od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
<50	400	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 500	600	600	-	500	-
> 500	500	500 ⁴⁾	-	500 ⁴⁾	-

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 8.

Tabela 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła istniejące oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia, od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.			
1	2	3	4	5	6
<50	500	500	500	400	400
≥ 50 i ≤ 500	500	500	-	400	-
> 500	500	500 ⁴⁾	-	400 ⁴⁾	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania koksu określa tabela 9.

Tabela 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia, od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.			
1	2	3	4	5	6
<50	450	450	450	400	400
≥ 50 i ≤ 500	450	450	-	400	-
> 500	450	450 ⁴⁾	-	400 ⁴⁾	-

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania biomasy określa tabela 10.

Tabela 10.

Nominalna moc cieplna	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	źródła w MW	Źródła wymienione w pkt IV. 2. niniejszego załącznika do rozporządzenia, od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe
do 31 grudnia 2015 r.			od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4
<50	400	400	400
≥ 50 i ≤ 500	400	400	-
> 500	400 ⁵⁾	400 ⁴⁾	-

5. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

Tabela 11.

Nominalna moc cieplna	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	źródła w MW	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.
1	2	3
<50	450	400
≥ 50 i ≤ 500	450	450
> 500	400	400

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 12.

Tabela 12.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	1	2
< 5		150
≥5 i ≤ 500		300
> 500		200

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu, biomasy, paliw gazowych i paliw ciekłych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 13.

Tabela 13.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁸⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	700	700	200	630	200
≥ 5 i <50	400	400	100	400	100 ⁹⁾
≥ 50 i ≤ 500	350	100	-	100	-
> 500	350	50 ¹⁰⁾	-	50 ¹⁰⁾	-

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 14.

Tabela 14.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁸⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	700	700	200	630	200
≥ 5 i <50	400	400	100	400	100 ⁹⁾
≥ 50 i ≤ 500	225	100	-	100	-
> 500	225	50 ¹⁰⁾	-	50 ¹⁰⁾	-

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania koksu określa tabela 15.

Tabela 15.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁸⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	635	635	200	630	200
≥ 5 i < 50	635	400	100	400	100 ⁹⁾
≥ 50 i ≤ 500	635	100	-	100	-
> 500	635	50	-	50	-

4. Standardy emisyjne pyłu ze spalania biomasy określa tabela 16.

Tabela 16.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 5	700	200
≥ 5 i < 50	400	100
≥ 50 i ≤ 500	100	-
> 500	50	-

5. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 17.

Tabela 17.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ziemny, gaz ciekły, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	5
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	50
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	25
gaz wielkopiecowy	10
pozostałe gazy	5

6. Standard emisyjny pyłu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, w których spalane są paliwa ciekłe o zawartości popiołu większej niż 0,06 %, wynosi $100 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych, a w pozostałych przypadkach – $50 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych.

IV. Źródła spalania paliw, wskazane w tabelach 1 – 3, 5, 7 – 10, oraz 13 – 15 w kolumnie nr 2.

1. W zakresie dwutlenku siarki – w okresie do dnia 31 grudnia 2015 lub krócej, jeżeli zostało to indywidualnie określone:

- 1) Elektrownia Bełchatów – 2 kotły x BB-1150;
- 2) Elektrownia Turów – 1 kocioł OP 650 b do dnia 31 grudnia 2012 r., 1 kocioł OP 650 b do dnia 31 grudnia 2013 r.;
- 3) Elektrownia Koźienice – 5 kotłów OP-650;
- 4) Elektrownia Dolna Odra – 1 kocioł OP-650;
- 5) Elektrownia Pomorzany – 2 kotły Benson OP-206, 1 kocioł WP – 120;
- 6) Elektrownia Szczecin – 2 kotły OP-130;
- 7) Elektrownia Połaniec Spółka Akcyjna – Grupa Elektrabel – 2 kotły EP-650;
- 8) Elektrownia Rybnik S.A. – 3 kotły OP-650;
- 9) Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A., El. Ostrołęka „B” – 2 kotły OP-650;
- 10) Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia „Łagisza” – 3 kotły OP-380k;
- 11) Elektrownia „Skawina” S.A. – 4 kotły OP-230, 4 kotły OP-210;
- 12) Elektrownia „Stalowa Wola” S.A. – 4 kotły OP-150, 2 kotły OP-380k;
- 13) Vattenfall Heat Poland S.A. EC „Siekierki”¹¹⁾ – 2 kotły OP-230, 1 kocioł OP-380, 3 kotły OP-430, 1 kocioł WP-200, 3 kotły WP-120;
- 14) Vattenfall Heat Poland S.A. EC „Żerań”¹²⁾ – 5 kotłów OP 230, 4 kotły WP 120;
- 15) Elektrociepłownia nr 2, Łódź – 1 kocioł OP 130, 1 kocioł OP 130 do dnia 31 grudnia 2014 r., 1 kocioł OP 140;
- 16) Elektrociepłownia nr 3, Łódź – 1 kocioł OP 230, 1 kocioł OP 230 do dnia 31 grudnia 2014 r.;
- 17) Elektrociepłownia nr 4, Łódź – 4 kotły WP 120;
- 18) Kogeneracja S.A., Wrocław, Elektrociepłownia Czechnica – 4 kotły OP 130;
- 19) Kogeneracja S.A., Wrocław, Elektrociepłownia Wrocław, 2 kotły OP 430 – 1 kocioł WP 70, 1 kocioł WP 120;
- 20) Elektrociepłownie Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdańska, 2 kotły OP 70C – 1 kocioł OP 230 do dnia 31 grudnia 2012 r., 1 kocioł OP 230;
- 21) Elektrociepłownie Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdyńska – 1 kocioł WP 120;
- 22) Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A., Elektrociepłownia Bydgoszcz II – 2 kotły OP 230;
- 23) Elektrociepłownia Białystok S.A. – 2 kotły OP 140, 1 kocioł OP 230;
- 24) Elektrociepłownia Zabrze S.A. – 2 kotły WP 120;
- 25) Elektrociepłownia Będzin S.A. – 2 kotły OP 140;
- 26) Elektrociepłownia Gorzów S.A. – 2 kotły OP 140;
- 27) Elektrociepłownia Elbląg S.A. – 3 kotły OP 130, 1 kocioł WP 120;
- 28) Elektrociepłownia Toruń S.A. – 2 kotły WP 120;
- 29) Elektrociepłownia Lublin Wrotków – 2 kotły WP 70;

- 30) Zakład Elektrociepłowni, Polskiego Koncernu Naftowego „Orlen” S.A. – 1 kocioł OO-220, 3 kotły OO-320, 4 kotły OO-420;
- 31) Energetyka Dwory sp. z o.o. – 1 kocioł OP-140 do dnia 31 grudnia 2012 r.;
- 32) Elektrociepłownia Anwil S.A., Włocławek – 1 kocioł OO-230, 2 kotły OO-260;
- 33) Zakłady Azotowe „Puławy” S.A., Zakład Elektrociepłowni, Puławy – 2 kotły OP-215;
- 34) Huta im. T. Sendzimira S.A. – 4 kotły TP-230, 1 kocioł OP-230;
- 35) Elektrociepłownia Rafinerii Gdańskiej – 2 kotły OOP-160;
- 36) Elektrociepłownia II Elana S.A., Toruń – 4 kotły OO-120.

1. W zakresie tlenków azotu – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.:

- 1) Zespół Elektrowni PAK, Elektrownia Adamów – 5 kotłów OP 380 b;
- 2) Elektrownia Koziernice – 3 kotły OP-650, 2 kotły AP-1650;
- 3) EL. Dolna Odra – 5 kotłów OP-650;
- 4) Elektrownia Połaniec Spółka Akcyjna – Grupa Elektrabel – 6 kotłów EP-650;
- 5) Elektrownia Rybnik S.A. – 5 kotłów OP-650;
- 6) Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A., Elektrownia Ostrołęka „B” – 1 kocioł OP-650;
- 7) Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia Jaworzno III – 6 kotłów OP-650;
- 8) Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia Łaziska – 2 kotły OP-380, 4 kotły OP-650;
- 9) Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia Łagisza – 2 kotły OP-380k;
- 10) Elektrownia „Opole” S.A. – 4 kotły BP-1150;
- 11) Vattenfall Heat Poland S.A. EC „Siekierki”¹¹⁾ – 2 kotły OP-230;
- 12) Vattenfall Heat Poland S.A. Ciepłownia „Kawęczyn”¹³⁾ – 1 kocioł WP-120, 2 kotły WP-200;
- 13) Elektrociepłownia nr 3, Łódź – 2 kotły OP 130, 1 kocioł OP 230;
- 14) Elektrociepłownia nr 4, Łódź – 2 kotły OP 230;
- 15) Elektrociepłownia „Kraków” S.A. – 2 kotły BC-90, 2 kotły BC-100, 4 kotły WP 120;
- 16) Elektrociepłownie Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdyńska – 2 kotły OP 230;
- 17) Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A., Elektrociepłownia Bydgoszcz II – 2 kotły OP 230;
- 18) Zespół Elektrociepłowni Poznańskich S.A., Elektrociepłownia II Poznań Karolin – 2 kotły OP 140, 2 kotły OP 430;
- 19) Elektrociepłownia Nowa sp. z o.o., Dąbrowa Górnicza – 1 kocioł OPG-230, 4 kotły OPG-230, 1 kocioł OPG-430;
- 20) Zakłady Azotowe „Puławy” S.A., Zakład Elektrociepłowni, Puławy – 3 kotły OP-215;
- 21) International Paper-Kwidzyn S.A., Wydział Energetyczny – 4 kotły OP-140.

2. W zakresie pyłu – w okresie do dnia 31 grudnia 2017 r. lub krócej, jeżeli zostało to indywidualnie określone:

- 1) Ciepłownia Miejska Łomża – 3 kotły WR-25;
- 2) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Ciepłownia „Zatorze”, Leszno – 3 kotły WR-25;
- 3) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Chełm – 2 kotły WR-25, 1 kocioł WR-10;
- 4) Ciepłownia Miejska Sieradz – 2 kotły WR-25;
- 5) Lubrem S.C., Centralna Ciepłownia w Dęblinie – 3 kotły WR-25;

- 6) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Ciepłownia „Zachód”, Białystok – 3 kotły WR-25;
- 7) Komunalne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Karczew – 3 kotły WR-25;
- 8) Ciepłownia C III Ełk – 3 kotły WR-25;
- 9) Ciepłownia „Zasanie” Przemyśl – 3 kotły WR-25;
- 10) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Biała Podlaska – 2 kotły WR-25;
- 11) Ciepłownia „Rejtan” Częstochowa – 3 kotły WR-25;
- 12) Centralna Ciepłownia w Ciechanowie, PEC sp. z o.o., Ciechanów – 3 kotły WR-25, 3 kotły OR-10;
- 13) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Legnicy S.A. – 1 kocioł WR-46, 2 kotły OR 32;
- 14) OPEC Grudziądz – 2 kotły WR-25, 3 kotły OR-32;
- 15) Ciepłownia Miejska Malbork – 2 kotły WR-10;
- 16) Atex sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Zamość – 3 kotły WR-25;
- 17) Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o., Krosno – 2 kotły WR-10 do dnia 31 grudnia 2015 r., 2 kotły WR-10;
- 18) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Tarnowskie Góry – 2 kotły WR-25;
- 19) Zakład Energetyki Ciepłej Tczew sp. z o.o. – 2 kotły WR-25;
- 20) Elektrociepłownia „Zduńska Wola” sp. z o.o. – 3 kotły OR-32, 1 kocioł WR-25;
- 21) Miejska Energetyka Ciepła sp. z o.o., Kotłownia Zachód, Piła – 2 kotły WR-25;
- 22) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Gniezno – 2 kotły WR-25, 1 kocioł WLM-5 do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 23) Szczecińska Energetyka Ciepła sp. z o.o. – 2 kotły WR-25;
- 24) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Legionowo” sp. z o.o. – 3 kotły WR-25;
- 25) Kalisz-Piwnice S.A. – 3 kotły WR25, 1 kocioł OSR-32;
- 26) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Ciepłownia Główna, Suwałki – 4 kotły WR-25;
- 27) Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC” S.A. – 3 kotły WR-25;
- 28) Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej Piotrków Trybunalski – 2 kotły WR-25;
- 29) Zakład Energetyki Ciepłej, Ciepłownia „Konstantynowska”, Pabianice¹⁴⁾ – 4 kotły WR-25.

Uwaga:

Terminy dla poszczególnych źródeł i obiektów, o których mowa w poz. IV niniejszego załącznika do rozporządzenia, wynikają z Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczącego przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej.

Objaśnienia:

¹⁾ Po upływie terminów określonych w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne dwutlenku siarki jak dla źródeł pozostałych.

²⁾ Standard emisyjny dwutlenku siarki ze źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 400 MW wynosi 800 mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych, jeżeli czas użytkowania źródeł w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) wynosi nie więcej niż:

1) 2000 godzin - do dnia 31 grudnia 2015 r.;

2) 1500 godzin - od dnia 1 stycznia 2016 r.

Do czasu pracy tych źródeł nie wlicza się okresów ich rozruchu i wyłączania.

³⁾ Przed upływem i po upływie terminów określonych w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne tlenków azotu jak dla źródeł pozostałych.

⁴⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł, które są użytkowane w roku kalendarzowym przez czas nie dłuższy niż 2000 godzin (średnia krocząca z 5 lat), wynosi $600 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych. Do czasu pracy tych źródeł nie wlicza się okresów ich rozruchu i wyłączania.

⁵⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł, które są użytkowane w roku kalendarzowym przez czas nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z 5 lat), wynosi $450 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych. Do czasu pracy tych źródeł nie wlicza się okresów ich rozruchu i wyłączania.

⁶⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł wymienionych w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia wynosi, do czasu określonego w tym punkcie, $500 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych.

⁷⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł wymienionych w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia wynosi, do czasu określonego w tym punkcie, $400 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych.

⁸⁾ Po upływie terminów określonych w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne pyłu jak dla źródeł pozostałych.

⁹⁾ Standard emisyjny pyłu dla źródeł wymienionych w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia wynosi, do czasu określonego w tym punkcie, $400 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych.

¹⁰⁾ Dla źródeł, w których spalane jest paliwo stałe posiadające w stanie roboczym: wartość opałową mniejszą niż 5800 kJ/kg , zawartość wilgoci większą niż 45 % wagowych, łączną zawartość wilgoci i popiołu większą niż 60 % wagowych i zawartość tlenu wapnia większą niż 10 %, standard emisyjny wynosi $100 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych.

¹¹⁾ Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., EC „Siekierki”.

¹²⁾ Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., EC „Żerań”.

¹³⁾ Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., Elektrociepłownia „Kawęczyn”.

¹⁴⁾ Dawniej Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, Ciepłownia Miejska, Pabianice.

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH
WNIOSEK O WYDANIE POZWOLENIA ZŁOŻONO PRZED DNIEM 27 LISTOPADA
2002 R., A ŹRÓDŁA ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA NIE PÓŹNIEJ NIŻ
DO DNIA 27 LISTOPADA 2003 R.,
O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW,
A DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. TAKŻE DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY
CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu, biomasy, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 5	1500
≥ 5 i < 50	1300
≥ 50 i ≤ 100	850
> 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400 ¹⁾
> 500	400 ¹⁾

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

Tabela 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 50	1500
≥ 50 i ≤ 100	850
> 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400 ¹⁾
> 500	400 ¹⁾

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania koksu określa tabela 3.

Tabela 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 50	800
≥ 50 i ≤ 500	Liniowy spadek od 800 do 400 ¹⁾
> 500	400 ¹⁾

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania biomasy określa tabela 4.

Tabela 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 100	800
≥ 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 800 do 400 ¹⁾
> 500	400 ¹⁾

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

Tabela 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 300	850
≥ 300 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400
> 500	400

6. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

Tabela 6.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
gaz ziemny, gaz miejski, gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	35
gaz koksowniczy, gaz wielkopiecowy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800
pozostałe gazy	35

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego, koksu, biomasy, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 7.

Tabela 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
<50	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 500	600	-	500	-
> 500	500	-	500	-

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 8.

Tabela 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 50	500	500	400	400
≥ 50 i ≤ 500	500	-	400	-
> 500	500	-	400	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania koksu określa tabela 9.

Tabela 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	450	450
≥ 50 i ≤ 500	450	-
> 500	450	-

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania biomasy określa tabela 10.

Tabela 10.

Nominalna moc ciepna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
<50	400	400
≥ 50 i ≤ 500	400	-
> 500	400	-

5. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

Tabela 11.

Nominalna moc ciepna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.	Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.
1	2	3
<50	450	400
≥ 50 i ≤ 500	450	450
> 500	400	400

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 12.

Tabela 12.

Nominalna moc ciepna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 5	150
≥ 5 i ≤ 500	300
> 500	200

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych (węgiel kamienny, węgiel brunatny, koks, biomasa), paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych (węgiel kamienny, węgiel brunatny, koks, biomasa) określa tabela 13.

Tabela 13.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po dniu 28 marca 1990 r.		
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	dla których decyzję o pozwoleniu na budowę wydano przed dniem 7 października 1998 r.		dla których decyzję o pozwoleniu na budowę wydano po dniu 6 października 1998 r.	
			do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7
< 5	700 ²⁾ 635 ³⁾ 630 ⁴⁾	200	630	200	630	200
≥ 5 i < 50	400	100	400	100	400	100
≥ 50 i ≤ 500	100	-	100	-	50	-
> 500	50	-	50	-	50	-

2. Standard emisyjny pyłu ze spalania paliw ciekłych o zawartości popiołu większej niż 0,06 % w źródłach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW wynosi $100 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu 3 % w gazach odlotowych, a w pozostałych przypadkach – $50 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu 3 % w gazach odlotowych.

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 14.

Tabela 14.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ziemny, gaz ciekły, gaz miejski, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	5
gaz wielkopieczowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	50
pozostałe gazy	5

Objaśnienia:

¹⁾ Do dnia 31 grudnia 2015 r. standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 400 MW wynosi 800 mg/m^3_u przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych, jeżeli czas ich użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) jest nie dłuższy niż 2000 godzin. Do czasu użytkowania tych źródeł nie wlicza się okresów ich rozruchu i wyłączenia.

²⁾ Węgiel kamienny i biomasa.

³⁾ Koks.

⁴⁾ Węgiel brunatny.

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH
WNIOSEK O WYDANIE POZWOLENIA ZŁOŻONO PO DNIU 26 LISTOPADA 2002
R. LUB KTÓRE ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA PO DNIU 27 LISTOPADA
2003 R., DLA TURBIN GAZOWYCH, DLA KTÓRYCH POZWOLENIE WYDANO PO
DNIU 30 CZERWCA 2002 R. LUB KTÓRE ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA
PO DNIU 27 LISTOPADA 2003 R., ORAZ DLA ŹRÓDEŁ ISTOTNIE ZMIENIONYCH
PO DNIU 27 LISTOPADA 2003 R.
O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW,
A DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. TAKŻE DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY
CIEPLEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50MW**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Biomasa	Koks	Pozostałe paliwa stałe
1	2	3	4
< 5	400	800	1500
≥ 5 i < 50	400	800	1300
≥ 50 i ≤ 100	200	800	850
> 100	200	200	200

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 2.

Tabela 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
≤ 100	850
> 100 i ≤ 300	Liniowy spadek od 400 do 200
> 300	200

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych w turbinach gazowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 50	850
≥ 50	285

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 4.

Tabela 4.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopieczowy	200
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	600
pozostałe gazy	35

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 5.

Tabela 5.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopieczowy	67

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych określa tabela 6.

Tabela 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych	
	Biomasa	Pozostałe paliwa stałe
1	2	3
≤ 100	400	400
> 100 i ≤ 300	300	200
> 300	200	200

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 7.

Tabela 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
≤ 100	400
> 100	200

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 8.

Tabela 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	Gaz ziemny ²⁾	Pozostałe gazy
1	2	3
≤ 300	150	200
> 300	100	200

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych określa tabela 9.

Tabela 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych		
	Gaz ziemny ²⁾	Paliwa ciekłe	Paliwa gazowe (inne niż gaz ziemny)
1	2	3	4
< 50	150	400 ¹⁾	200
≥ 50	50 ³⁾	120 ¹⁾	120

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych określa tabela 10.

Tabela 10.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 50	100
≥ 50 i ≤ 100	50
> 100	30

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

Tabela 11.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15 %, z pozostałych źródeł – 3 %
1	2
≤ 100	50
> 100	30

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 12.

Tabela 12.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15 %, z pozostałych źródeł – 3 %
1	2
gaz wielkopieczowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	25
pozostałe gazy	5

Uwagi:

1. Nominalna moc cieplna źródła określona jest przy ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %.
2. W przypadku turbin gazowych standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70 %. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

¹⁾ Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.

²⁾ Gaz ziemny oznacza występujący w naturalnych warunkach metan, zawierający nie więcej niż 20 % (objętościowo) gazów obojętnych i innych składników.

³⁾ Standard emisyjny wynosi $75 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych:

- 1) napędzających urządzenia mechaniczne,
- 2) których sprawność, przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż:
  - a) 75 % (całkowita sprawność turbiny gazowej pracującej w układzie skojarzonego wytwarzania energii elektrycznej i cieplnej),
  - b) 55 % (całkowita sprawność elektryczna turbiny gazowej pracującej w cyklu kombinowanym).

Standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących indywidualnie, które nie mieszczą się w żadnej z powyższych kategorii, ale których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż 35 %, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, KTÓRE ODDANO DO UŻYTKOWANIA PRZED DNIEM 29 MARCA 1990 R., DLA KTÓRYCH PROWADZĄCY TAKIE ŹRÓDŁA ZOBOWIĄZAŁ SIĘ W PISEMNEJ DEKLARACJI, ZŁOŻONEJ WŁAŚCIWEMU ORGANOWI OCHRONY ŚRODOWISKA DO DNIA 30 CZERWCA 2004 R., ŻE ŹRÓDŁO BĘDZIE UŻYTKOWANE NIE DŁUŻEJ NIŻ DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R., A CZAS JEGO UŻYTKOWANIA W OKRESIE OD DNIA 1 STYCZNIA 2008 R. DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. NIE PRZEKROCZY 20 000 GODZIN

1. Standardy emisyjne ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	2000	400	700
≥ 50 i ≤ 500	2000	600	350
> 500	2000	540 ¹⁾	350

2. Standardy emisyjne ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

Tabela 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	2500	500	700
≥ 50	2500	500 ¹⁾	225

3. Standardy emisyjne ze spalania koksu określa tabela 3.

Tabela 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	800	450	635
≥ 50	800	450 ¹⁾	400

4. Standardy emisyjne ze spalania biomasy określa tabela 4.

Tabela 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 5	800	600	700
≥ 5 i < 50	800	600	400
≥ 50 i ≤ 500	800	600	100
> 500	800	600	50

5. Standardy emisyjne ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

Tabela 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	1700	450	50 ²⁾
≥ 50	1700	630	50 ²⁾

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

Tabela 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 5	150
≥ 5 i < 50	300
≥ 50	350

7. Standardy emisyjne dwutlenku siarki i pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 7.

Tabela 7.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	Dwutlenek siarki	Pył
1	2	3
gaz ziemny	35	5
gaz ciekły	5	5
gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800	10
gaz wielkopiecowy, gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	800	50
gaz miejski	100	5
pozostałe gazy	35	5

Objaśnienia:

¹⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 500 MW, których czas użytkowania w roku kalendarzowym jest nie dłuższy niż 2000 godzin (średnia krocząca z 5 lat), wynosi $600 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych. Do czasu pracy tych źródeł nie wlicza się okresów ich rozruchu i wyłączenia .

²⁾ Standard emisyjny pyłu ze spalania paliw ciekłych o zawartości popiołu większej niż 0,06 % w źródłach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW wynosi $100 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych.

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ, DLA KTÓRYCH PIERWSZE
POZWOLENIE WYDANO PO DNIU 6 STYCZNIA 2013 R. LUB ŹRÓDEŁ, KTÓRE
ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA PO DNIU 7 STYCZNIA 2014 R.**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 1.

Tabela 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki (mg/m ³ _w)				
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych				Przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa	Torf	Koks	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3	4	5	5
< 5	400	800	800	1500	850
≥ 5 i < 50	400	800	800	1300	850
≥ 50 i ≤ 100	200	300	400	400	350
> 100 i ≤ 300	200	300 250 - w przypadku spalania w złożu fluidalnym	200	200	200
> 300	150	150 200 - w przypadku spalania w złożu fluidalnym	150	150 200 - w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym	150

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 2.

Tabela 2.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{u} , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	200
pozostałe gazy	35

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{u} , przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	67

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 4.

Tabela 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu (mg/m^3_{u})		
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa i torf	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3	4
< 50	400	400	400
≥ 50 i ≤ 100	250	300 400 - w przypadku spalania pyłu	300

		węgla brunatnego	
> 100 i ≤ 300	200	200	150
> 300	150	150 200 - w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	100

2. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych określa tabela 5.

Tabela 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych	
	Tlenki azotu	Tlenek węgla
1	2	3
< 50	150 – gaz ziemny 200 – pozostałe gazy	-
≥ 50	100	100

3. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych (w tym turbinach gazowych o cyklu złożonym (CCGT)) i silnikach gazowych określa tabela 6.

Tabela 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych					
	dla turbin gazowych (w tym CCGT) ¹⁾				dla silników gazowych	
	Paliwa gazowe		Paliwa ciekłe		Paliwa gazowe	
	Tlenki azotu	Tlenek węgla	Tlenki azotu	Tlenek węgla	Tlenki azotu	Tlenek węgla
1	2	3	4	5	6	7
< 50	150 ¹⁾	-	400 ²⁾	-	75	100
≥ 50	50 ¹⁾	100	50 ²⁾	100 ²⁾		

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 7.

Tabela 7.

Nominalna moc cieplna źródła	Standardy emisyjne pyłu (mg/m ³ _v)	
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych	Przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych ¹⁾ – 15 %, z pozostałych źródeł – 3 %
w MW	Paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3
< 50	100	50
≥ 50 i ≤ 300	20	20
> 300	10 20 – przy spalaniu biomasy i torfu	10

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 8.

Tabela 8.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _v , przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych ¹⁾ – 15 %, z pozostałych źródeł – 3 %
1	2
gaz wielkopiecowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
pozostałe gazy	5

Uwaga:

W przypadku turbin gazowych (w tym CCGT) standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70 %. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

¹⁾ Standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących w pojedynczym cyklu, których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż 35 %, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

²⁾ Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.

STANDARDY EMISYJNE DLA INSTALACJI SPALANIA ODPADÓW ORAZ DLA NIEKTÓRYCH INSTALACJI WSPÓLSPALANIA ODPADÓW

1. Standardy emisyjne dla instalacji spalania i współspalania odpadów określa poniższa tabela.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/m ³ _u), przy zawartości 11 % tlenu w gazach odlotowych ^{1),2),3)}		
		Średnie dobowe	Średnie trzydziestominutowe	
			A	B
1	2	3	4	5
1	pył	10	30	10
2	substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny	10	20	10
3	chlorowódor	10	60	10
4	fluorowódor	1	4	2
5	dwutlenek siarki	50	200	50
6	tlenek węgla ⁴⁾	50	100 ⁴⁾	150 ⁵⁾
7	tlenki azotu dla istniejących instalacji ⁶⁾ o zdolności przetwarzania ⁷⁾ większej niż 6 Mg odpadów spalanych w ciągu godziny lub z nowych instalacji	200	400	200
	tlenki azotu dla istniejących instalacji ⁶⁾ o zdolności przetwarzania ⁷⁾ do 6 Mg odpadów spalanych w ciągu godziny	400	-	-
8	metale ciężkie i ich związki wyrażone jako metal	Średnie z próby o czasie trwania od 30 minut do 8 godzin		
	kadm + tal	0,05		
	rteć	0,05		
	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5		
9	dioksyny i furany	Średnia z próby o czasie trwania od 6 do 8 godzin 0,1 ⁸⁾		

2. Wyróżnia się następujące współczynniki równoważności toksycznej dla dioksyn i furanów, określonych w poz. 9:

2,3,7,8 - Czterochlorodwubenzodioksyna (TCDD)	1
1,2,3,7,8 - Pięćchlorodwubenzodioksyna (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8 - Sześćchlorodwubenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9 - Sześćchlorodwubenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Sześćchlorodwubenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Siedmiochlorodwubenzodioksyna (HpCDD)	0,01
- Ośmiochlorodwubenzodioksyna (OCDD)	0,001
2,3,7,8 - Czterochlorodwubenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8 - Pięćchlorodwubenzofuran (PeCDF)	0,5

1,2,3,7,8 - Pięciochlorodwubenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Siedmiochlorodwubenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9 - Siedmiochlorodwubenzofuran (HpCDF)	0,01
- Ośmiochlorodwubenzofuran (OCDF)	0,001

Objaśnienia:

¹⁾ W przypadku gdy odpady są spalane w powietrzu wzbogacanym w tlen, zawartość tlenu w gazach odlotowych może być wyższa; zawartość ta powinna być określona w pozwoleniu na emisję, przy uwzględnieniu szczególnych warunków prowadzenia procesu spalania odpadów.

²⁾ W przypadku instalacji spalania odpadów niebezpiecznych, z której gazy odlotowe są wprowadzane do powietrza za pośrednictwem urządzeń do ograniczania emisji, normalizacja w odniesieniu do zawartości tlenu jest wykonywana tylko wtedy, gdy wynik pomiaru zawartości tlenu prowadzonego w czasie pomiaru wielkości emisji przekracza standardową zawartość tlenu.

³⁾ Przy spalaniu olejów odpadowych standardy emisyjne są określone przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych.

⁴⁾ Standard emisyjny tlenku węgla z instalacji spalania odpadów, w których zastosowano technologię złoża fluidalnego, wynosi 100 mg/m^3 jako wartość średnia godzinowa.

⁵⁾ Wartość średnia dziesięciominutowa.

⁶⁾ Istniejące instalacje są to:

- 1) instalacje użytkowane, dla których pozwolenie wydano przed dniem 28 grudnia 2002 r.;
- 2) instalacje, dla których pozwolenie wydano przed dniem 28 grudnia 2002 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 28 grudnia 2003 r.;
- 3) instalacje, dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 28 grudnia 2002 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 28 grudnia 2004 r.

Wniosek o wydanie pozwolenia, o którym mowa powyżej, oznacza wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie albo, gdy taka decyzja nie była wymagana, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania.

⁷⁾ Zdolność przetwarzania instalacji spalania odpadów jest to wyrażona w tonach ilość odpadów, która może być spalona w ciągu godziny (podana przez projektanta i potwierdzona przez prowadzącego instalację). Jeżeli w zakładzie eksploatowanych jest kilka instalacji spalania odpadów, uwzględnia się łączną zdolność przerobową tych instalacji (odpowiednio – instalacji nowych, istniejących albo wszystkich).

⁸⁾ Jako suma iloczynów stężeń dioksyn i furanów w gazach odlotowych oraz ich współczynników równoważności toksycznej.

STANDARDY EMISYJNE DLA INSTALACJI WSPÓLSPALANIA ODPADÓW

- I. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów dla substancji zawartych w gazach odlotowych, dla których w tabelach niniejszego załącznika do rozporządzenia standardy emisyjne nie zostały wprost określone, określa się według wzoru:

$$\frac{V_{\text{odp}} \times C_{\text{odp}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{odp}} + V_{\text{proc}}} = C$$

gdzie:

- C – oznacza standardy emisyjne z instalacji współspalania odpadów dla substancji zawartych w gazach odlotowych, dla których w tabelach niniejszego załącznika do rozporządzenia standardy emisyjne nie zostały wprost określone,
- V_{odp} – oznacza objętość gazów odlotowych powstających ze spalania odpadów o najniższej wartości opałowej, określoną dla umownych warunków gazów odlotowych przy zawartości 11 % tlenu (dla spalania olejów odpadowych – 3 % tlenu w gazach odlotowych); jeżeli moc cieplna ze spalania odpadów niebezpiecznych wynosi poniżej 10 % nominalnej mocy cieplnej instalacji, V_{odp} należy wyznaczyć z ilości odpadów, której spalanie odpowiadałoby 10 % nominalnej mocy cieplnej instalacji,
- C_{odp} – oznacza standardy emisyjne z instalacji spalania odpadów, określone w kolumnie 3 tabeli załącznika nr 8 do rozporządzenia jako średnie dobowe. W przypadku źródeł opalanych lokalnym paliwem stałym, w których współspalane są odpady i dla których z uwagi na jakość paliwa nie mogą być dotrzymany wielkości C_{proc} dla dwutlenku siarki określone w pkt III, zamiast tych wielkości mogą być stosowane minimalne stopnie odsiarczania określone w § 15 ust. 13 rozporządzenia. W takim przypadku wielkość C_{odp} jest równa 0 mg/Nm³.
- V_{proc} – oznacza objętość gazów odlotowych powstających w czasie prowadzenia procesu obejmującego spalanie paliw (bez spalania odpadów), wyznaczoną dla zawartości tlenu, dla której, według niniejszego rozporządzenia, należy standaryzować emisje, a w przypadku nieokreślenia w rozporządzeniu takich zawartości tlenu dla instalacji – objętość gazów odlotowych wyznaczoną dla rzeczywistej zawartości tlenu w gazach odlotowych, nierozrzedzonych dodatkiem niepotrzebnego powietrza,
- C_{proc} – oznacza standardy emisyjne określone dla niektórych rodzajów instalacji wskazanych w tabelach 2 – 4 niniejszego załącznika do rozporządzenia lub, w przypadku nieokreślenia w tym załączniku takich standardów emisyjnych dla instalacji lub substancji – rzeczywiste wartości stężeń substancji w gazach odlotowych występujące w czasie prowadzenia procesu obejmującego spalanie paliw (bez spalania odpadów), pod warunkiem że taka wielkość emisji substancji nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu lub wartości odniesienia.

Powyższy wzór jest stosowany także do obliczeń standardowej zawartości tlenu w gazach odlotowych powstających w procesie współspalania odpadów.

II. Piece do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady

Standardy emisyjne C dla pieców do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady określa tabela 1.

Tabela 1.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/ m ³ _u), przy zawartości 10 % tlenu w gazach odlotowych ^{1), 2)}
1	2	3
1	pył	30
2	chlorowódor	10
3	fluorowódor	1
4	tlenki azotu	500 ³⁾
5	dwutlenek siarki	50 ⁴⁾
6	substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny	10 ⁵⁾
7	tlenek węgla	2000
8	kadm + tal	0,05
9	rtęć	0,05
10	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5
11	dioksyiny i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 1 lp. 8 – 10 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 11 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.

III. Źródła, w których są współspalane odpady

A. Standardy emisyjne C_{proc} dla źródeł z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, w których są współspalane odpady, obowiązujące do:

- 1) 31 grudnia 2015 r., dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.;
- 2) 6 stycznia 2013 r. dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.

W celu ustalenia nominalnej mocy cieplnej źródła stosuje się zasady łączenia określone w § 6 ust. 2 i 3.

2. Wartości C_{proc} dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

Tabela 2.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	850	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	200	200
3	pył	50	50	30	30

3. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	350	300	200
3	pył	50	50	30	30

4. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 4.

Tabela 4.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	>300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	850	Liniowy spadek od 400 do 200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	200	200
3	pył	50	50	30	30

B. Standardy emisyjne C_{proc} dla źródeł, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, w których są współspalane odpady, obowiązujące od dnia 1 stycznia 2016 r., dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. W celu ustalenia nominalnej mocy cieplnej źródła stosuje się zasady łączenia określone w § 6 ust. 2 i 3.
3. Wartości C_{proc} dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

Tabela 2.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	6	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	400 300 – w przypadku spalania torfu	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300 400 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	200	200
3	pył	50	30	25 20 - w przypadku spalania torfu	20

3. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300	250	200
3	pył	50	30	20	20

4. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych, określa tabela 4.

Tabela 4.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	>300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	350	250	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	200	150
3	pył	50	30	25	20

C. Standardy emisyjne C_{proc} dla źródeł, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, w których są współspalane odpady, obowiązujące od dnia 7 stycznia 2013 r. dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. W celu ustalenia nominalnej mocy cieplnej źródła stosuje się zasady łączenia określone w § 6 ust. 2 i 3.
3. Wartości C_{proc} dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

Tabela 2.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	400 300 - w przypadku spalania torfu	200 300 - w przypadku spalania torfu, z wyjątkiem spalania w złożu fluidalnym 250 - w przypadku spalania torfu w złożu fluidalnym	150 200 - w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym, a w przypadku torfu dla każdego spalania w złożu fluidalnym
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300 250 - w przypadku spalania torfu	200	150 200 - w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego
3	pył	50	20	20	10 20 - w przypadku spalania torfu

3. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

Tabela 3.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	150
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	250	200	150
3	pył	50	20	20	20

4. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 4.

Tabela 4.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	>300
1	2	3	4	6	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	350	200	150
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300	150	100
3	pył	50	20	20	10

D. Standardy emisyjne C

Standardy emisyjne C metali ciężkich, dioksyn i furanów dla źródeł spalania paliw, w których są współspalane odpady, określa tabela 5.

Tabela 5.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne C w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/m ³ _u), przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych dla paliw stałych i 3% dla paliw ciekłych
1	2	3
1	kadm + tal	0,05
2	rtęć	0,05
3	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5
4	dioksyne i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

1. Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 5 lp. 1 – 3 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 4 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.
2. Wartości standardów emisyjnych substancji innych niż wymienione w tabeli 5 określa się zgodnie z pkt I niniejszego załącznika do rozporządzenia.

IV. Instalacje inne niż wymienione w poz. II i III, w których są współspalane odpady

Standardy emisyjne C dla instalacji innych niż wymienione w poz. II i III, w których są współspalane odpady, określa tabela 6.

Tabela 6.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne C w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/m ³ _u)
1	2	3
1	kadm + tal	0,05
2	rtęć	0,05
3	dioksyne i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

1. Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 6 lp. 1 i 2 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 3 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.
2. Wartości standardów emisyjnych substancji innych niż wymienione w tabeli 6 określa się zgodnie z pkt I niniejszego załącznika do rozporządzenia.

Objaśnienia:

- ¹⁾ W przypadku gdy odpady są współspalane w powietrzu wzbogacanym w tlen, zawartość tlenu w gazach odlotowych może być wyższa; zawartość ta powinna być określona w pozwoleniu na emisję, przy uwzględnieniu szczególnych warunków prowadzenia procesu spalania odpadów.
- ²⁾ W przypadku instalacji współspalania odpadów niebezpiecznych, z której gazy odlotowe są wprowadzane do powietrza za pośrednictwem urządzeń do ograniczania emisji, standardową zawartość tlenu w gazach odlotowych uwzględnia się tylko wtedy, gdy pomiar zawartości tlenu wykonywany w czasie pomiaru wielkości emisji wykazuje przekroczenie standardowej zawartości tlenu.
- ³⁾ Do dnia 1 stycznia 2016 r. standard emisyjny tlenków azotu z pieców Lepola i długich pieców obrotowych do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady, wynosi 800 mg/m^3 , przy zawartości 10 % tlenu w gazach odlotowych.
- ⁴⁾ Standardu emisyjnego dwutlenku siarki można nie stosować w przypadkach, gdy substancja ta nie powstaje w wyniku spalania odpadów albo gdy ilość tej substancji powstająca w wyniku spalania odpadów jest nie większa od ilości, jaka powstałaby, gdyby zamiast odpadów spalane było paliwo.
- ⁵⁾ Standardu emisyjnego substancji organicznych w postaci gazów i par wyrażonych jako całkowity węgiel organiczny można nie stosować w przypadkach, gdy substancje te nie powstają w wyniku spalania odpadów.
- ⁶⁾ Jako suma iloczynów stężeń dioksyn i furanów w gazach odlotowych oraz ich współczynników równoważności toksycznej, wymienionych w załączniku nr 5 do rozporządzenia.
- ⁷⁾ Standardy emisyjne określone zgodnie z przepisami rozdziału 2 rozporządzenia. Dla źródeł spalania paliw o mocy mniejszej niż 0,5 MW, dla których standardy emisyjne nie zostały określone w niniejszym rozporządzeniu, jako wartość C_{proc} należy przyjąć odpowiedni standard określony dla źródeł o mocy 0,5 MW.

**PROCESY PROWADZONE W INSTALACJACH, W KTÓRYCH SĄ UŻYWANE
ROZPUSZCZALNIKI ORGANICZNE, DLA KTÓRYCH OKREŚLA SIĘ
STANDARZY EMISYJNE**

Proces prowadzony w instalacji, w której są używane rozpuszczalniki organiczne, zwany dalej w niniejszym załączniku „procesem”, obejmuje czyszczenie wyposażenia, lecz nie obejmuje czyszczenia produktów, chyba że z niniejszego załącznika do rozporządzenia wynika inaczej.

1. Nakładanie spoiwa – proces, w którym spoiwo jest nakładane na powierzchnię, z wyjątkiem pokrywania spoiwem i laminowania związanego z działalnością drukarską oraz produkcją laminatów z drewna i tworzyw sztucznych. Spoiwo oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne potrzebnymi do jego właściwego zastosowania, którą nakłada się w celu spojenia odrębnych części produktu.
2. Powlekanie – proces, w którym następuje jednorazowe lub wielokrotne nałożenie powłoki na:
  - 1) następujące nowe pojazdy:
    - b) samochody osobowe kategorii M1¹⁾, przeznaczone do przewozu pasażerów, posiadające nie więcej niż osiem miejsc do siedzenia, poza miejscem dla kierowcy, a także samochody kategorii N1¹⁾ przeznaczone do przewozu towarów, posiadające maksymalną masę nieprzekraczającą 3,5 Mg, w takim stopniu, w jakim są pokrywane w tej samej instalacji co wskazane wyżej samochody osobowe kategorii M1¹⁾,
    - c) samochody dostawcze i samochody ciężarowe kategorii N1, N2 i N3¹⁾, z wyłączeniem kabin samochodów ciężarowych,
    - d) autobusy kategorii N2 i N3¹⁾ przeznaczone do przewozu pasażerów, które posiadają więcej niż osiem miejsc do siedzenia, poza miejscem dla kierowcy,
    - e) przyczepy kategorii O1, O2, O3 i O4¹⁾,
  - 2) kabiny nowych samochodów ciężarowych kategorii N2 i N3¹⁾, przeznaczone na pomieszczenie kierowcy oraz na wszelkie inne zintegrowane pomieszczenia na sprzęt techniczny w pojazdach wykorzystywanych do przewozu towarów i posiadających maksymalną masę przekraczającą 3,5 Mg,
  - 3) powierzchnie metalowe i z tworzyw sztucznych, w szczególności powierzchnie samolotów, statków, pociągów, ciągników lub maszyn rolniczych, przyczep do ciągników rolniczych,
  - 4) powierzchnie drewniane i drewnopochodne,
  - 5) tkaniny, włókna oraz powierzchnie folii i papieru,
  - 6) skórę.

Przez pojazdy, o których mowa w poz. 2 pkt 1, należy rozumieć pojazdy o napędzie silnikowym, które poruszają się dzięki własnemu napędowi, posiadające co najmniej cztery koła, osiągające maksymalną prędkość przekraczającą 25 km/h, jak również ich przyczepy (pojazdy na kołach bez własnego napędu, ale z możliwością ciągnięcia przez pojazd silnikowy), z wyłączeniem pojazdów przemieszczających się po szynach, a także ciągników i maszyn rolniczych.

Powlekanie nie obejmuje operacji powlekania podłoża metalami technikami natrysku elektroforetycznego i chemicznego.

Jeżeli powlekanie obejmuje operację, w toku której dowolną techniką nadrukowuje się ten sam artykuł, to taką operację nadruku traktuje się jako część powlekania. Proces powlekania nie obejmuje działalności drukarskiej będącej procesem odrębnym, lecz działalność ta może być włączona do powlekania wówczas, jeżeli podlega ona zakresowi rozporządzenia.

3. Powlekanie zwijanych metali walcowanych – proces, w którym produkty walcowane w zwojach: stal, stal nierdzewną, stal powlekaną, stopy miedzi lub taśmę aluminiową powleka się w sposób ciągły powłoką foliową lub laminowaną.
4. Czyszczenie na sucho – proces przemysłowy lub komercyjny, prowadzony z zastosowaniem LZO w instalacji do czyszczenia odzieży, mebli i podobnych towarów konsumenckich, z wyjątkiem ręcznego usuwania brudu i plam w przemyśle tekstylnym i odzieżowym.
5. Produkcja obuwia – proces produkcyjny, w którym wytwarza się kompletne obuwie lub jego części.
6. Produkcja mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich lub spoiw – proces, w którym następuje wytwarzanie wskazanych wyżej produktów końcowych, a także produktów pośrednich, jeżeli są wytwarzane w tym samym zakładzie, drogą mieszania pigmentów, żywic i materiałów adhezyjnych z rozpuszczalnikiem organicznym lub z innym nośnikiem, w tym dyspersja i dyspersja wstępna, regulacja lepkości i odcienia barwy oraz operacje napełniania pojemników produktem końcowym.
7. Wytwarzanie produktów farmaceutycznych – wytwarzanie produktów końcowych, a także produktów pośrednich, jeżeli są wytwarzane w tym samym zakładzie, w procesach syntezy chemicznej, fermentacji, ekstrakcji, formowania i proces wykańczania produktów farmaceutycznych.
8. Drukarstwo – proces polegający na reprodukowaniu tekstu lub obrazów, w którym przenosi się farbę drukarską na powierzchnie dowolnego rodzaju, z zastosowaniem nośnika obrazu. Proces ten obejmuje również związane z tym techniki lakierowania, powlekania i laminowania. Wyróżnia się następujące procesy składowe, do których stosuje się przepisy rozdziału 6 rozporządzenia:
  - 1) fleksografia – działalność drukarska stosująca nośnik obrazu wykonany z gumy lub z elastycznych polimerów światłoczułych, na których powierzchnie drukujące znajdują się powyżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie rozpuszczalnika;
  - 2) gorący offset rotacyjny – działalność drukarska stosująca nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące i niedrukujące znajdują się w tej samej płaszczyźnie, przy czym:
    - a) materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od podawania arkuszy,
    - b) powierzchnia niedrukująca przyjmuje wodę, a tym samym odpycha farbę drukarską,
    - c) powierzchnia drukująca jest przystosowana do przyjęcia i przekazania farby drukarskiej na powierzchnię, która ma być zadrukowana,
    - d) odparowanie następuje w tunelu suszarniczym, w którym nadrukowany materiał podlega schnięciu;
  - 3) laminowanie związane z działalnością drukarską – sklejanie dwóch lub więcej elastycznych materiałów w celu utworzenia laminatu;
  - 4) rotograwiura publikacyjna – działalność drukarska stosująca rotograwiurę do drukowania na papierze czasopism, broszur, katalogów lub podobnych produktów z zastosowaniem farb drukarskich na bazie toluenu;

- 5) rotograwiura – działalność drukarska stosująca cylindryczny nośnik obrazu (walec), na którym powierzchnie drukujące znajdują się poniżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie rozpuszczalnika; wgłębienia są wypełnione farbą drukarską, zaś jej nadmiar jest zbierany z powierzchni niedrukujących, przed tym jak powierzchnia, która ma być zadrukowana, zetknie się z walcem i zbierze farbę z wgłębień;
- 6) sitodruk rotacyjny – działalność drukarska, w której farba drukarska jest nakładana na powierzchnię przeznaczoną do zadrukowania sposobem przetłaczania jej przez sito, które jest nośnikiem obrazu, i w którym powierzchnie drukujące (oczka) są otwarte i przepuszczają farbę, natomiast powierzchnie niedrukujące (oczka wolne od obrazu) są zaślepiene i farba przez nie nie przechodzi; stosowana ciekła farba drukarska schnie tylko poprzez odparowanie; materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od podawania arkuszy;
- 7) lakierowanie – technika, którą nakłada się lakier lub powłokę klejową na materiał elastyczny w celu dalszego uszczelnienia materiału stanowiącego opakowanie.
9. Przeróbka gumy – proces polegający na zestawianiu mieszanek, mieszaniu, mieleniu, kalandrowaniu, wytłaczaniu i wulkanizacji kauczuku naturalnego lub syntetycznego oraz obejmujący inne operacje pomocnicze przekształcania kauczuku naturalnego lub syntetycznego w wykończony produkt.
10. Czyszczenie powierzchni produktów – proces polegający na stosowaniu rozpuszczalników organicznych w celu usunięcia zanieczyszczeń z powierzchni produktów, łącznie z odtłuszczeniem, z wyjątkiem czyszczenia na sucho. Proces czyszczenia, na który składa się więcej niż jedna operacja, przed jakimkolwiek innym rodzajem działalności lub po nim, jest traktowany jako jeden proces czyszczenia powierzchni. Proces ten nie dotyczy czyszczenia wyposażenia, lecz czyszczenia powierzchni produktów.
11. Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego – proces polegający na wytłaczaniu oleju roślinnego z nasion oraz innych surowców roślinnych, przetwarzaniu suchych pozostałości w celu wytworzenia tłuszczu zwierzęcego, oczyszczeniu tłuszczów i olejów otrzymanych z nasion, masy roślinnej lub surowców zwierzęcych.
12. Obróbka wykończeniowa nowych pojazdów – proces przemysłowy lub komercyjny polegający na powlekaniu i związanym z tym odtłuszczeniu, obejmujący:
  - 1) pierwotne powlekanie pojazdów drogowych lub ich części materiałami wykończeniowymi, wykonywane poza instalacją produkcyjną,
  - 2) powlekanie przyczep, w tym naczep²⁾,
 – lecz nieobejmujący wtórnego powlekania pojazdów drogowych lub ich części, wykonywanego jako część naprawy, konserwacji lub zdobienia.
13. Powlekanie drutu nawojowego – proces polegający na powlekaniu przewodników metalicznych stosowanych do nawijania w szczególności cewek transformatorów i silników.
14. Impregnowanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych – proces polegający na wprowadzaniu środka konserwującego do masy drewna lub wyrobów drewnopochodnych.
15. Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych – proces polegający na sklejanii drewna lub tworzywa sztucznego w celu wyprodukowania laminatów.

Objaśnienia:

¹⁾ W rozumieniu przepisów o homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep

²⁾ Zaliczonych do przyczep kategorii O w rozumieniu przepisów o homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep.

STANDARDY EMISYJNE LZO

I. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne

1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji, w których prowadzone są procesy wymienione w tabeli 1, wyrażone są jako:

- 1) stężenie LZO, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, w gazach odlotowych, w warunkach umownych i oznaczone jako S_1 ;
- 2) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S_2 ;
- 3) stosunek masy LZO do jednostki produktu lub surowca i oznaczone jako S_4 .

2. Przez zużycie LZO, oznaczone w tabeli 1 jako Z , rozumie się wkład LZO¹⁾ w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania ($Z = I1 - I3$).

3. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 1.

Tabela 1.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Z w Mg/rok	S_1 w mg/m ³ _u	S_2 w %	S_4
1	2	3	4	5	6
1	Gorący offset rotacyjny	> 15 i ≤ 25 > 25	100 20	30 ²⁾ 30 ²⁾	– –
2	Rotograwiura publikacyjna	> 25	75	10 / 15 ³⁾	–
3	Sitodruk rotacyjny na tkaninie lub tekturze	> 30	100	20	–
4	Inny rodzaj rotograwiury i sitodruku rotacyjnego, fleksografia, laminowanie lub lakierowanie w drukarstwie	> 15 i ≤ 25 > 25	100 100	25 20	– –
5	Czyszczenie na sucho mebli, odzieży i innych podobnych produktów, z wyjątkiem ręcznego usuwania plam i zabrudzeń	> 0	–	–	20 g/kg czystego, suchego produktu
6	Czyszczenie powierzchni z zastosowaniem LZO, o których mowa w § 42 rozporządzenia	> 1 i ≤ 5 > 5	20 ⁴⁾ 20 ⁴⁾	15 10	– –
7	Inny rodzaj czyszczenia powierzchni	> 2 i ≤ 10 > 10	75 ⁵⁾ 75 ⁵⁾	20 ⁵⁾ 15 ⁵⁾	– –
8	Powlekanie nowych pojazdów	> 0,5 i ≤ 15	50 ⁶⁾	25	–
9	Obróbka wykończeniowa nowych pojazdów	> 0,5	50 ⁶⁾	25	–
10	Powlekanie zwijanych metali	> 25	50 ⁷⁾	5 / 10 ⁸⁾	–

	walcowanych (stali, aluminium, stopów miedzi)				
11	Inny rodzaj powlekania metali, tworzyw sztucznych, tkanin, włókien, folii lub papieru	> 5 i ≤ 15 > 15	100 / 100 ⁷⁾⁸⁾⁹⁾ 75 / 50 ⁷⁾⁸⁾⁹⁾	20 20	– –
12	Powlekanie drutu nawojowego o średnicy: 1) ≤ 0,1 mm; 2) > 0,1 mm	> 5	– –	– –	10 g/kg powleczonego drutu 5 g/kg powleczonego drutu
13	Powlekanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych	> 15 i ≤ 25 > 25	100 / 100 ⁸⁾ 75 / 50 ⁸⁾	25 20	– –
14	Impregnowanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych: 1) kreozotem; 2) innymi LZO	> 25 > 25	– 100	45 45	11 kg/m ³ impregnowanego drewna 11 kg/m ³ impregnowanego drewna
15	Powlekanie skór w meblarstwie i poszczególnych produktów skórzanych będących towarami konsumenckimi niewielkich rozmiarów w szczególności toreb, pasków i portfeli	> 10	–	-	150 g/m ² powleczonej powierzchni
16	Inny rodzaj powlekania skór	> 10 i ≤ 25 > 25	– –	– –	85 g/m ² powleczonej powierzchni 75 g/m ² powleczonej powierzchni
17	Produkcja obuwia, w tym jego części	> 5	–	–	25 g na parę obuwia
18	Laminowanie drewna lub tworzyw sztucznych	> 5	–	–	30 g/m ² laminowanej powierzchni
19	Nakładanie spoiwa	> 5 i ≤ 15 > 15	50 ⁷⁾ 50 ⁷⁾	25 20	– –
20	Wytłaczanie tłuszczu zwierzęcych	> 10	–	–	1,5 kg/Mg surowca
21	Wytłaczanie lub rafinowanie oleju roślinnego z: 1) rycynusa; 2) rzepaku; 3) słonecznika; 4) soi (zwykła miazga); 5) soi (białe łuski); 6) innej masy roślinnej: a) proces odgumowania, b) proces frakcjonowania, z wyłączeniem odgumowania, c) pozostałe procesy	> 10	– – – – – – – – – –	– – – – – – – – – –	3 kg/Mg surowca 1 kg/Mg surowca 1 kg/Mg surowca 0,8 kg/Mg surowca 1,2 kg/Mg surowca 4 kg/Mg surowca 1,5 kg/Mg surowca 3 kg/Mg surowca

Zużycie LZO określone w kolumnie 3 tabeli 1 odpowiada łącznemu zużyciu LZO we wszystkich instalacjach w zakładzie, w których prowadzony jest dany proces.

II. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne

1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji, w których prowadzone są procesy wymienione w tabeli 2, wyrażone są jako:
  - 1) stężenie LZO, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, w gazach odlotowych, w warunkach umownych i oznaczone jako S_1 ;
  - 2) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S_3 ;
  - 3) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S_5 .
2. Przez zużycie LZO, oznaczone w tabeli 2 jako Z, rozumie się wkład LZO¹⁾ w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania ($Z = I1 - I3$).
3. Standardy emisyjne dla niektórych instalacji określa tabela 2.

Tabela 2.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Z w Mg/rok	S_1 w mg/m ³ _u	S_3 w %	S_5 w %
1	2	3	4	5	6
1	Wytwarzanie mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich lub spoiw	>100 i ≤1000 > 1000	150 150	5 ¹⁰⁾ 3 ¹⁰⁾	5 3
2	Przeróbka gumy	> 15	20 ⁷⁾	25 ¹⁰⁾	25
3	Wytwarzanie produktów farmaceutycznych	> 50	20 ⁷⁾	5 ¹⁰⁾ / 15 ^{3), 10)}	5 / 15 ³⁾

Zużycie LZO określone w kolumnie 3 tabeli 2 odpowiada łącznemu zużyciu LZO we wszystkich instalacjach w zakładzie, w których prowadzony jest dany proces.

III. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, wyrażone jako stosunek masy LZO do jednostki powierzchni produktu¹¹⁾ oraz jako stosunek masy LZO do jednostki produktu

1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku określa tabela 3.

Tabela 3.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Roczna produkcja w sztukach	Standard emisyjny LZO	
			Instalacje nowe	Instalacje istniejące
1	2	3	4	5
1	Powlekanie samochodów	> 5.000	45 g/m ² lub	60 g/m ² lub

	osobowych		1,3 kg na sztukę + 33 g/m ²	1,9 kg na sztukę + 41 g/m ²
		≤ 5.000 konstrukcji skorupowych lub > 3.500 podwozi	90 g/m ² lub 1,5 kg na sztukę + 70 g/m ²	90 g/m ² lub 1,5 kg na sztukę + 70 g/m ²
2	Powlekanie kabin samochodów ciężarowych	≤ 5.000 > 5.000	65 g/m ² 55 g/m ²	85 g/m ² 75 g/m ²
3	Powlekanie samochodów ciężarowych i dostawczych	≤ 2.500 > 2.500	90 g/m ² 70 g/m ²	120 g/m ² 90 g/m ²
4	Powlekanie autobusów	≤ 2.000 > 2.000	210 g/m ² 150 g/m ²	290 g/m ² 225 g/m ²

- Roczna produkcja określona w kolumnie 3 tabeli 3 dotyczy łącznej produkcji we wszystkich instalacjach w zakładzie.
- Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia nie więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, określone są w tabeli 1 lp. 8.

Objaśnienia:

- Wkład LZO rozumiany zgodnie z § 38 pkt 14 rozporządzenia.
- Pozostałości rozpuszczalnika w wykończonym produkcie nie traktuje się jako emisji niezorganizowanej.
- Pierwsza wartość dotyczy nowych instalacji, a druga istniejących instalacji.
- Dotyczy stężenia LZO w gazach odlotowych, bez przeliczania na całkowity węgiel organiczny.
- Instalacje, w przypadku których prowadzący wykaże przed organem właściwym do wydania pozwolenia na emisję, że średnia zawartość LZO w zużytym materiale czyszczącym nie przekracza 30% (wagowo), są wyłączone ze stosowania tych wartości.
- W przypadku pomiarów wielkości emisji zgodność ze standardem emisyjnym sprawdza się na podstawie pomiarów stężeń średnich 15 – minutowych.
- W przypadku instalacji, w których zastosowano techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie LZO odzyskanych z instalacji, S₁ wynosi 150 mg/m³_u.
- Pierwsza wartość dotyczy nakładania powłoki, a druga suszenia.
- W przypadku instalacji do powlekania tkanin, w których zastosowano techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie LZO odzyskanych z instalacji, S₁ wynosi 150 mg/m³_u i obejmuje nakładanie powłok i suszenie.
- Standard emisji niezorganizowanej nie obejmuje LZO sprzedanego jako część mieszaniny powlekającej w szczelnym pojemniku.
- Powierzchnia produktu jest to pole powierzchni wyznaczone z całkowitej powierzchni pokrytej elektroforetycznie i pole powierzchni wszelkich innych części, które zostały dodane w kolejnych fazach procesu powlekania, a które zostały pokryte takimi samymi powłokami jak zastosowane do danego produktu, lub pole powierzchni całkowitej produktu powleczonego w instalacji, przy czym pole powierzchni pokrytej elektroforetycznie oblicza się według wzoru:

$$\frac{2 \times \text{całkowita waga karoserii}}{\text{przeciętna grubość arkusza metalu} \times \text{gęstość arkusza metalu}}$$

W ten sposób ustala się również pole powierzchni innych części powlekanych, wykonanych z arkuszy metalu.

Standardy emisyjne LZO dla instalacji dotyczą wszystkich etapów procesu prowadzonych w tej samej instalacji, od powlekania elektroforetycznego, lub wszelkiego innego rodzaju procesu powlekania, aż do końcowego woskowania i polerowania, jak również dotyczą LZO zużytych zarówno w czasie produkcji, jak i poza nim, do czyszczenia wyposażenia procesowego, w tym komór natryskowych oraz innego wyposażenia stałego.

WARUNEK PLANU OBNIŻENIA EMISJI

Warunek, którego spełnienie umożliwia odstępianie od standardów emisyjnych, w związku z planem obniżenia emisji, wyraża się następującym wzorem:

$$I1 - (I3 + H + O + W + R) \leq E$$

gdzie:

- I1 – oznacza masę LZO zakupionych lub innych, wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku,
- I3 – oznacza masę LZO odzyskanych z instalacji w celu ich wtórnego użycia, lecz nie jako wkład do instalacji, w okresie roku,
- H – oznacza masę LZO zawartych w produktach o wartości handlowej,
- O – oznacza masę LZO zawartych w odpadach,
- W – oznacza masę LZO zawartych w ściekach,
- R – oznacza masę LZO utraconych lub zatrzymanych w urządzeniach ograniczających wielkość emisji LZO, nieuwzględnionych w O i W,
- E – oznacza wielkość emisji docelowej ustaloną w następujący sposób:
  - 1) masę substancji stałych zawartych w zużywanych w ciągu roku powłokach, farbach drukarskich, lakierach lub klejach mnoży się przez współczynnik krotności określony w poniższej tabeli:

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Współczynnik krotności
1	2	3
1	Rotograwiura, fleksografia, laminowanie lub lakierowanie jako część drukarstwa, powlekanie drewna, wyrobów drewnopochodnych, tkanin, włókien, folii lub papieru, pokrywanie klejem	4
2	Powlekanie zwijanych metali walcowanych, obróbka wykończeniowa pojazdów	3
3	Powlekanie produktów mających kontakt z żywnością, powlekanie dla potrzeb lotnictwa	2,33
4	Inne rodzaje powlekania, sitodruk rotacyjny	1,5

- 2) do standardu emisyjnego S₂ dodaje się liczbę n wynoszącą:
  - a) 15 – w przypadku instalacji określonych w tabeli 1 w załączniku nr 10 do rozporządzenia w:
    - lp. 8 i 9
    - lp. 11, jeżeli roczne zużycie LZO jest nie większe niż 15 Mg
    - lp. 13, jeżeli roczne zużycie LZO jest nie większe niż 25 Mg,
  - b) 5 – w przypadkach innych niż określone w lit. a;
- 3) mnoży się wartości otrzymane zgodnie z pkt 1 i 2, a następnie dzieli przez 100.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia został przygotowany nie na podstawie przepisu upoważniającego zamieszczonego w obowiązującej ustawie – Prawo ochrony środowiska, lecz na podstawie art. 146 w brzmieniu, jakie planuje się nadać temu przepisowi według projektu ustawy zmieniającej ustawę – Poś, nad którym prace legislacyjne są aktualnie prowadzone. Podstawowym celem projektu jest przeniesienie do prawa polskiego niektórych postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (Dz. Urz. L. 334 z 17.12.2010, str. 17), zwanej dalej „dyrektywą IED”. Dla wypełnienia tej delegacji Minister Środowiska przygotował projekt rozporządzenia, który określi w Polsce wymagania odnośnie do standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, zgodne z przepisami dyrektywy IED. Zmieniony przepis delegacyjny zakłada, że rozporządzenie określi przede wszystkim:

- 1) standardy emisyjne dla źródeł spalania paliw (rozumianych jako części instalacji spalania paliw będące stacjonarnymi urządzeniami technicznymi, w których następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii), niektórych rodzajów instalacji (spalania lub współspalania odpadów, do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, do produkcji dwutlenku tytanu oraz do instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne), a także – zgodnie z postanowieniami dyrektywy IED – z urządzeń spalania lub współspalania odpadów;
- 2) sytuacje uzasadniające stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów lub warunków uznawania standardów za dotrzymane, granice lub warunki odstępstw, w tym dla niektórych rodzajów instalacji (instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne) warunki zastosowania planu obniżenia emisji;
- 3) warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane;
- 4) sposób sprawdzania dotrzymywania standardów (dla instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne);
- 5) sposoby postępowania w razie niedotrzymania standardów emisyjnych, odstępstwa od standardów, zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych, zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
- 6) środki zaradcze, jakie powinien podjąć prowadzący instalacje, prowadzący źródło spalania paliw oraz użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 7) rodzaje zakłóceń, gdy wymagane jest wstrzymanie użytkowania instalacji lub wstrzymanie użytkowania urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 8) wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów o określonych właściwościach, cechach lub parametrach oraz stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji;
- 9) przypadki, w których prowadzący instalacje, prowadzący źródło spalania paliw oraz użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów powinien przekazać odpowiednie informacje lub dane ministrowi właściwemu do spraw środowiska, właściwemu organowi ochrony środowiska lub wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Najwięcej zmian w stosunku do rozporządzenia obecnie obowiązującego w tym przedmiocie wprowadza się dla źródeł spalania paliw. Dotyczą one m.in.:

- objęcia standardami emisyjnymi, od dnia 1 stycznia 2014 r., źródeł o nominalnej mocy cieplnej od 0,5 MW do 1 MW; wynika to z potrzeby ograniczania emisji ze źródeł o mniejszej nominalnej mocy cieplnej niż dotychczas, eksploatacja których, zwłaszcza w sezonie grzewczym, ma istotny wpływ na stan jakości powietrza w wielu rejonach kraju. Fakt, że eksploatacja „małych źródeł” co do zasady nie wymaga pozwolenia w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza nie oznacza, że znajdują się one poza kontrolą organów ochrony środowiska. W myśl art. 154 ustawy – Poś, organ może ustalić, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska. Ponadto, zgodnie z art. 339 ustawy – Poś, eksploatacja instalacji z naruszeniem wymagań w zakresie standardów emisyjnych podlega sankcji karnej (kara grzywny), nawet wtedy, gdy instalacja nie wymaga pozwolenia w zakresie wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Zakłada się, że po wprowadzeniu tej zmiany zakres kontroli służb ochrony środowiska obejmować będzie rzeczywistą emisyjność źródeł o nominalnej mocy cieplnej od 0,5 do 1 MW;
- podziału źródeł na dwie zasadnicze grupy - istniejące (dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.) oraz źródła nowe (dla których pozwolenie na budowę wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.) oraz zróżnicowania wymagań emisyjnych dla tych dwóch grup źródeł;
- utrzymania łagodniejszych wymagań emisyjnych dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 1 stycznia 2016 r. także dla określonych grup źródeł istniejących większej mocy,
- zastosowania do źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 15 MW, z których gazy odlotowe są lub mogą być (w ocenie właściwego organu) odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i dla których suma ich nominalnych mocy cieplnych jest nie mniejsza niż 50 MW, tzw. zasad łączenia źródeł - § 6 ust. 2 i 3 (art. 29 dyrektywy IED); na potrzeby tej regulacji przyjęto w projekcie, że w sytuacji gdy ocena organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję nie będzie zgodna z oceną podmiotu prowadzącego instalację, co do zasadności zastosowania do grupy źródeł zasady łączenia, o której mowa w § 6 ust. 3, prowadzący źródła będzie mógł przedstawić odpowiednią opinię Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- czasowych odstępstw dla tzw. małego systemu wydzielonego - § 10 (art. 34 dyrektywy IED),
- ograniczonego odstępstwa w całym okresie eksploatacji źródeł, w przypadku których prowadzący źródło zobowiązał się w pisemnej deklaracji, złożonej do dnia 1 stycznia 2014 r. organowi ochrony środowiska właściwemu do wydania pozwolenia na emisję i ministrowi właściwemu do spraw środowiska, że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r., a czas jego użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. nie przekroczy 17 500 godzin - § 11 (art. 33 dyrektywy IED),
- czasowego odstępstwa dla źródeł, które zostaną objęte tzw. przejściowym planem krajowym (jeżeli plan taki zostanie opracowany i zaakceptowany przez Komisję Europejską) - § 12 (art. 32 dyrektywy IED),
- czasowego odstępstwa dla zakładów zasilających sieci ciepłownicze - § 13 (art. 35 dyrektywy IED).

Ponieważ zgodnie z postanowieniami art. 32-35 dyrektywy IED, w okresach objętych derogacjami wynikającymi z tych przepisów, powinny być utrzymane co najmniej dopuszczalne wielkości emisji substancji określone dla obiektu energetycznego spalania w pozwoleniu mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r. (lub bez podania tej daty w art. 34), w szczególności zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, a w opinii Komisji Europejskiej (np. zawartej w piśmie z dnia 25 czerwca 2012 r. stanowiącym odpowiedź na pismo w sprawie interpretacji niektórych postanowień dyrektywy IED skierowane do KE przez Ministerstwo Środowiska), prawidłowe wdrożenie dyrektywy 2001/80/WE oznaczało zastosowanie do źródeł zasad łączenia w oparciu o podejście wspólnego komina, w niniejszym projekcie określono, że w przypadkach dopuszczonych dyrektywą IED czasowych odstępstw od ogólnych standardów emisyjnych (o których mowa w przepisach § 10-13 projektu), wymagania emisyjne dla źródeł ustala się przy uwzględnieniu standardów emisyjnych lub stopni odsiarczania mających zastosowanie do źródeł w dniu 31 grudnia 2015 r., z uwzględnieniem zasad łączenia określonych w § 6 ust. 2 i 3.

Wprowadzono także, zgodnie z postanowieniami dyrektywy, odpowiednie wymagania dotyczące:

- ✓ stopni odsiarczania - § 16 ust. 13 (art. 31 dyrektywy IED),
- ✓ istniejących źródeł szczytowych eksploatowanych po roku 2015, które stanowią część zespołu źródeł włączonych do wspólnego komina (załącznik nr 1); w tym zakresie wskazano, że:
  - łagodniejsze standardy emisyjne dotyczą części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodem wspólnego komina, użytkowanej w roku nie więcej niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), w przypadku gdy emisje z każdego przewodu kominowego są monitorowane osobno oraz, że
  - standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła (dyrektywa IED - załącznik nr V część 1).

W odniesieniu do procesu spalania lub współspalania odpadów istotną zmianą jest to, że wymaganiami emisyjnymi objęto nie tylko instalacje spalania lub współspalania odpadów, ale także urządzenia, w których realizowany jest ten proces, wskazując, że jako urządzenia istniejące, w rozumieniu rozporządzenia, należy traktować te, które zostały wyprodukowane przed dniem 28 grudnia 2002 r. Zaostrzono także niektóre wartości C_{proc} dla dwutlenku siarki, tlenków azotu (tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu) i pyłu, na podstawie których ustalane są wymagania emisyjne ze źródeł spalania paliw, w których współspalane są odpady (załącznik nr 9 pkt III projektu rozporządzenia). Dla zachowania zgodności wymagań polskich przepisów dotyczących spalania lub współspalania odpadów z postanowieniami dyrektywy IED zrezygnowano także z odstępstwa, które wynika z przepisu § 17 ust. 2 obowiązującego obecnie rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, w myśl którego przepisów rozdziału 3 tego rozporządzenia nie stosuje się do instalacji, w których wraz z paliwami współspalane są odpady inne niż niebezpieczne w ilości nie większej niż 1 % masy paliw.

W odniesieniu do instalacji rozpuszczalnikowych, w których są używane lotne związki organiczne (LZO), w § 38 pkt 7 projektu rozporządzenia podano inną niż dotychczas definicję instalacji istniejących (zgodną z art. 57 pkt 1 dyrektywy IED), co skutkuje objęciem tą definicją szerszej grupy instalacji rozpuszczalnikowych, niż wynika to z rozporządzenia obecnie obowiązującego.

Wprowadzono także do treści rozporządzenia kilka nowych definicji podanych w art. 3 i 57 dyrektywy IED (§ 3, 5 i 38 projektu).

W projekcie uwzględniono także postulaty podmiotów stosujących obecne rozporządzenie w zakresie przerehabrowania lub doprecyzowania niektórych przepisów, w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych lub poprawy czytelności przepisów.

Uwzględniając zakres zmian przewidzianych do wprowadzenia do rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, nie proponuje się zmiany obowiązującego rozporządzenia, lecz wydanie nowego aktu prawnego. Z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia straci moc obowiązujące dotychczas rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558). Zawarte w § 50 i 51 przepisy przejściowe obejmują wszystkie sytuacje intertemporalne, które się zdarzą po wejściu w życie nowego rozporządzenia.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” – do której link znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

Celem wprowadzenia rozporządzenia jest wykonanie delegacji zawartej w art. 146 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym temu przepisowi według projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (nad którym prace legislacyjne są aktualnie prowadzone), upoważniającej ministra do spraw środowiska do określenia, w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, m.in.:

- 1) standardów emisyjnych z niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw, zróżnicowanych w zależności od rodzaju i skali działalności, procesu technologicznego lub operacji technicznej oraz terminu wydania pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu oddania do użytkowania, terminu zakończenia użytkowania lub dalszego łącznego czasu użytkowania

oraz z urządzeń spalania lub współspalania odpadów, zróżnicowanych w zależności od skali działalności oraz roku produkcji urządzenia;

- 2) sytuacji uzasadniających stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów lub warunków uznawania standardów za dotrzymane, granic lub warunków odstępstw, w tym dla niektórych rodzajów instalacji wymagań związanych z zastosowaniem planu obniżenia emisji;
- 3) warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane;
- 4) sposobów sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych;
- 5) sposobów postępowania w razie niedotrzymania standardów emisyjnych, odstępstwa od standardów, zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych, zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
- 6) środków zaradczych, jakie powinien podjąć prowadzący instalację, źródło spalania paliw lub użytkownik urządzenia do spalania lub współspalania odpadów;
- 7) rodzajów zakłóceń, gdy wymagane jest wstrzymanie użytkowania instalacji lub wstrzymanie użytkowania urządzenia do spalania lub współspalania odpadów;
- 8) wymagań lub ograniczeń w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów o określonych właściwościach, cechach lub parametrach oraz stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji;
- 9) przypadków, w których prowadzący instalację, prowadzący źródło spalania paliw lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów powinien przekazać ministrowi właściwemu do spraw środowiska, właściwemu organowi ochrony środowiska lub wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska:
  - a) informacje o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz odstępstwach od standardów, czasie pracy w danym roku, zakłóceniach w procesach technologicznych i operacjach technicznych dotyczących eksploatacji instalacji lub eksploatacji urządzenia do spalania lub współspalania odpadów, zakłóceniach w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję,
  - b) inne informacje lub dane dotyczące warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji,

oraz terminy, w jakich te informacje lub dane powinny zostać złożone i ich wymaganą formę.

Konieczność zmiany przepisu delegacyjnego (art. 146 ustawy – Poś) oraz przyjęcia nowego rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wynika z działań dostosowawczych mających na celu przeniesienie do prawa polskiego postanowień dyrektywy IED.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływała projektowany akt normatywny

Przygotowany projekt rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów ma swój merytoryczny odpowiednik w przepisach obowiązujących. W obecnym stanie prawnym sprawa wymagań emisyjnych z instalacji spalania paliw, spalania lub współspalania odpadów, produkcji lub obróbki wyrobów azbestowych, produkcji dwutlenku tytanu oraz z instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne, regulowana jest przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji. Niniejszy projekt dotyczy tych samych rodzajów instalacji, które objęte są rozporządzeniem dotychczasowym, a także użytkowników urządzeń do spalania lub współspalania odpadów.

Zakres podmiotów, na które regulacja ta będzie oddziaływać zasadniczo nie ulegnie zmianie. Podmiotami tymi są jak dotychczas podmioty prowadzące:

- źródła spalania paliw,
  - instalacje spalania i współspalania odpadów,
  - instalacje do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest,
  - instalacje do produkcji dwutlenku tytanu,
  - instalacje, w których używane są rozpuszczalniki organiczne
- oraz dodatkowo - jak wymaga tego dyrektywa IED – użytkownicy urządzeń do spalania lub współspalania odpadów.

3. Konsultacje

Projekt będzie poddany konsultacjom z następującymi podmiotami:

- wojewodowie,
- marszałkowie województw,
- Liga Ochrony Przyrody,
- Polska Akademia Nauk,
- Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- Krajowa Izba Gospodarcza,
- Związek Leśników Polskich RP,
- Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- Instytut Ochrony Środowiska,
- Instytut Ochrony Roślin,
- Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
- Polski Klub Ekologiczny,
- Biuro Wsparcia Lobbyingu Ekologicznego,
- Polskie Towarzystwa Przyjaciół Przyrody „Pro Natura”,
- Centrum Prawa Ekologicznego,
- Polska Zielona Sieć,
- Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast „OBREM”,

- Wydział Inżynierii Środowiska, Politechniki Warszawskiej,
- Towarzystwo Gospodarcze - Polskie Elektrownie,
- Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- Izba Energetyki Przemysłowej,
- Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt”,
- Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego,
- Polska Izba Druku,
- Polska Izba Przemysłu Chemicznego,
- Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej,
- Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych,
- Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”,
- Politechnika Szczecińska,
- Politechnika Wroclawska,
- Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości,
- Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- SDCM Stowarzyszenie Dystrybutorów Części Motoryzacyjnych,
- Motofocus,.
- Główny Inspektorat Sanitarny,
- Dyrektor Generalny PGL Lasy Państwowe,
- NFOŚiGW,
- Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- Państwowa Rada Ochrony Przyrody
- Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych.

Ponadto, projekt zostanie umieszczony na ogólnodostępnej stronie internetowej Rządowego Procesu Legislacyjnego w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, do której odesłanie znajduje się także na stronie Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Po uzgodnieniach międzyresortowych do projektu rozporządzenia załączona zostanie opinia ministra właściwego do spraw zagranicznych o zgodności z prawem Unii Europejskiej.

4. Wpływ projektowanej regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie przedmiotowej regulacji nie będzie miało bezpośredniego wpływu na dochody i wydatki budżetu państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego. Standardy emisyjne określone w rozporządzeniu są to – zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 33 ustawy – Poś – dopuszczalne wielkości emisji. Mają one istotne znaczenie dla kształtowania warunków pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza oraz pozwoleń zintegrowanych. Pozwolenia te wydawane są przez marszałków województw lub starostów, odpowiednio do rodzaju i wielkości instalacji. W przypadku korzystania ze środowiska z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu, podmiot korzystający ze środowiska ponosi administracyjną karę pieniężną. Kary te, zgodnie z art. 277 ust. 3 i 4 ustawy – Poś, wnoszone są na rachunek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska i stanowią przychody odpowiednich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Karę wymierza się za każdą substancję wprowadzaną do powietrza z przekroczeniem warunków

określonych w pozwoleniu (art. 298 ust. 1 pkt. 1), w wysokości 10-krotnej wielkości jednostkowej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza (art. 309 ust. 1).

Dochodów z tytułu administracyjnych kar pieniężnych za korzystanie ze środowiska z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu nie można oszacować, ponieważ nie można przewidzieć liczby podmiotów, które będą podlegały karze, ani też zakresu i czasu utrzymywania się przekroczeń.

5. Wpływ projektowanej regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ projektowanej regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Prowadzenie procesów technologicznych w sposób zgodny z normami emisyjnymi określonymi w przepisach UE zapewni dostęp polskich przedsiębiorstw do rynków zewnętrznych. Przejściowo, z uwagi na koszty ponoszone na działania dostosowawcze – podejmowane już obecnie w związku z wymaganiami wynikającymi z obowiązującego rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji – możliwe jest obniżenie konkurencyjności wewnętrznej niektórych podmiotów.

Przyjęcie niniejszego rozporządzenia wymagać będzie podjęcia działań dostosowawczych w szczególności od niektórych podmiotów eksploatujących istniejące instalacje spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, w przypadku których projekt zakłada, zgodnie z postanowieniami dyrektywy IED, zaostrzenie wymagań emisyjnych od dnia 1 stycznia 2016 r.

7. Wpływ projektowanej regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Regulacje rozporządzenia określające standardy emisyjne z instalacji uwzględniane są przy wydawaniu pozwoleń emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza z tych instalacji. Kontrola dotrzymywania prawnie ustalonych wielkości dopuszczalnej emisji ma na celu zapewnienie na obszarze całego kraju odpowiedniej jakości powietrza.

8. Wpływ projektowanej regulacji na środowisko

Po wejściu w życie nowych przepisów w sprawie standardów emisyjnych (przenoszących wymagania dyrektywy IED), zostaną ustalone dla niektórych źródeł spalania paliw oraz instalacji współspalania odpadów ostrzejsze wymagania emisyjne.